

FOR INDEPENDENCE

POUR L'INDEPENDANCE

ЗА САМОСТІЙНІСТЬ

1947

Архів ОУН в УІС-Лондон

Бібліотека:
Інв. № 44

39

ОГОВОРЪ

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ

1947.

З М І С Т

Стор.

1.	ДЕД.	-	Лицем до українських джерел і української дійсності.....	3
2.	Ф.БЛАКИТНИЙ.	-	Селянство і большевизм.....	7
3.	Ю.СТЕП.	-	Розв'язка селянського питання в Українській Державі.....	11
4.	Д.СЛОВІДСЬКИЙ.	-	Советська демократія, чи советська тиранія?.....	16
5.	П.К.БОЯРСЬКИЙ.	-	Українська внутрішня політика.....	31
6.	ВІСТІ З УКРАЇНИ	(за переказами очевидців):	Село на ЗУЗ від 1944 до кінця квітня 1947.	39
7.	"	"	Розміри контингентів та як їх стягають.....	40
8.	"	"	Доля села на ЗУЗ.....	40
9.	"	"	Село обдирають.....	43
10.	"	"	Не глибочінь сатири, а безодня тупости.....	44
11.	"	"	"Щасливі" колгоспники на ЗУЗ.....	44
12.	Організація	"кооперативів" в ССРСР.....		46
13.	Транспорт	в ССРСР.....		46
14.	В тюрмі	ССРСР.....		47
15.	Польська	"політика".....		49
16.	Вибори	в ССРСР в 1946-47 р.....		49
17.	Большевицька	"церковна політика".....		50
18.	"Неблагодійний елемент".	Большевицький терор.....		51
19.	Українська еміграція	в Румунії.....		53
20.	З СОВЕТСЬКОЇ ПРЕСИ	ПРО ЖИТТЯ В ССРСР: Новий наступ на робітництво Донбасу.....		54
21.	"	"	Заплутана система.....	54
22.	"	"	Урожай великий, але хліба буде мало.	56
23.	"	"	"Тула є всюди".....	57
24.	"	"	Бюрократія, монополісти і бракери...	58.
25.	ДЕКЛАРАЦІЯ	ІНТЕРНАЦІОНАЛУ СВОБОДИ.....		59

ДЕД.ЛИЦЕМ ДО УКРАЇНСЬКИХ ДЖЕРЕЛ І УКРАЇНСЬКОЇ ДІЙСНОСТІ

Знов на небосхилі згущуються хмари і етер прошивають грізні метеори грядущих подій. Все щільніше стають одна проти одної дві величезні площі, щоб, досягнувши найбільшої натуги й напруження, запалитися блискавками та громами світової бурі. З хвилини на хвилину все мертвішою стає нейтральна зона, яка розділяє два бігуни протилежних сил. Герметично замикаються кордони між Сходом і Заходом, переминяються на сталеві бункери, щоби згодом заговорити мовою гарматних громів.

Нерозв'язані двома попередніми світовими війнами духові, політичні, соціальні й економічні проблеми стають на порозі нової розв'язки. Серед них закономірно виринає й цілість українського питання, яке висувається всією силою своєї внутрішньої натуги та зовнішньо-політичного укладу сил.

Під знаком остаточних і вирішальних рішень стоїть сьогодні весь український геополітичний простір та українська еміграція. В підсвідомості всього українського народу живе елементарна віра в Українську Правду, що кожного дня підіймає сотні українських революціонерів на нерівну боротьбу з окупантом, який, розбитий ідейно, старається опанувати становище за допомогою терору. Будучи в кризі духовій, соціальній та економічній, большевицька Москва старається всіма силами послабити наш національний організм, зломити його духову енергію та розсіяти наші біологічні сили по всьому величезному простору СРСР.

Напередодні великих рішень, в сніг і бурі вирішальних подій треба не тільки елементарної віри в свої прагнення та свої ідеали, а також і чітких програмових, політичних і тактичних настанов, які стихійні емоції спрямовують у річище координованої революційної дії. Без них можуть бути тільки стихійні відрухи, спалювання нагромадженої революційної енергії, яку ворог знищить тоді, коли йому буде це вигідно. І знов можна без сумніву ствердити, що майже всі українські визвольні сили – як на рідних землях, так і закордоном – стоять під знаком шукання чи утвердження тих генеральних істин, по яких мала би прийти до дня свого тріумфу Українська Революція.

Як кожна українська робота, так і відтинок духово-політичного шукання, виказує велику енергію, але водночас і своєрідну нервозність та розгубленість. Коли навіть не брати поважно тих, які сліпо орієнтуються на якусь зовнішньо-політичну потугу та її добродійність (якої в політиці ніколи не буває), то ми побачимо цілий ряд спроб дивовижних творив чи сміхотворив, яких "призначення" – розв'язати всі проблеми найбільше складного – українського питання. Одні з них стараються відкинути всю глибину визвольної проблематики, прикриваючи свою духову й політичну несформованість загальним – "ми боремося за Українську Державу". Про те, як борються, які їхні генеральні настанови в основних питаннях визвольної проблематики, вони нічого не говорять. Другі хочуть ідеології, витворені на чужому ґрунті, прищепити до українського життя, і одні з них покликаються на "еру демократії", а другі – "соціалізму". А до найбільших сучасних

епохальну драму, у якій перехрещуються й концентруються духова, соціальна й політична проблематики всього світу? Дивно й соромно, що про такі величезні зрушення, про такі глибинні переживання людей, станів, народів, про надлюдські зусилля, про апокаліптичну трагедію й найбільш героїчну драму, що відбувається тисячі разів кожного дня, немає досі основних літературних творів.

+ +

+

Наше національне визволення може прийти не як наслідок зовнішньої інтервенції, а насамперед - шляхом повної духовної суверенності, сформованої лінією основних світоглядових засад українства. Коли ж такої суверенності не буде, то навіть за найбільш догідних зовнішньо-політичних умов наступить тільки зміна окупаційного режиму чи окупанта.

Що це є духовна суверенність, сформована лінією основних світоглядових засад українства?

Духова суверенність - це властивість сприймати, вивчати та творити всі явища підметно. Духова суверенність, сформована лінією основних світоглядових засад українства - це спосіб діяння й думання, звільнений від усяких методологічних доктрин, наставлений на здійснення основних уявлень українського народу про життя.

Духова суверенність українського народу виявилася незвичайно чітко на різних ділянках нашого національного життя, зокрема протягом останніх десятиліть у зіткненні з діаметрально-протилежною духовністю й ментальністю більшовизму. Цей зіткнення виразно виявився - як у способі думання, так і в уявленні про світ, соціальне й політичне життя, у слові й чині - основні засади, за якими мало би відбуватися формування українського життя. Ці елементи лежали в основі української боротьби проти більшовизму і залишаються й надалі тією силою, яка двигатиме наріз до боротьби.

Лінією основних елементів свідомості українського народу мусять бути сформована революційна тактика визвольної боротьби, на них мусять бути оперті програмні та політичні настанови, які в час державного будівництва стануть основами Української Держави.

Духові й матеріальні цінності, за які бореться український народ, виявлені вже в тих подіях, які тридцять років відбуваються на українських землях. Україна в деякому відношенні сьогодні далеко випередила Францію, Англію чи інші держави. Вона, насамперед, перенесла на своїх плечах "еру соціалізму", який ще сьогодні хочуть здійснити комуністи та соціалісти у різних державах. Україна пережила вже тяжкі роки механічного матеріалізму, який виявився найбільше духовно вбогим та розкладовим. І з самої логіки подій, що відбувалися на Україні, виростає новий прогресивний устрій, нове впорядкування суспільно-політичних справ, що відбувається на базі великого досвіду та великого "соціалістичного експерименту".

Виникає ще чергове питання - чи побіг логіки історичних подій останнього часу на Україні, побіг великого досвіду, основних елементів, виявлених за останній час на рідних землях, немає ще інших джерел, у яких можна шукати суверенності українського духа?

Звертаючи, передусім, велику увагу на сучасність, у якій грядуть

різні суспільні пропеси й яка є рівночасно грізним мemento на різні недомогання українських духових і політичних сил, ми думаємо, що треба знов більшу увагу звернути на основне пізнання духових українських велетнів. Ми ще й досі не перевели на політичну мову Т. Шевченка – постаті, яка своїми творами дала підґрунтя для ідеології українського життя з його соціальним і національним проявами. Не досліджені ще у нас ближче мислителі-філософи, які старалися дати систему українського світогляду, а серед них – приваблива постать Григорія Сковороди, який на ґрунті ідеалізму одним із перших старався розвинути антитетику думання.

Таких постатей та періодів історії, які вимагали б окремої уваги, у нас є далеко більше. Основно просліджені, вони дали б новий матеріал, який поглибив би нашу духову та політичну думку та озброїв би українську людину науковими тезами.

Тому, напередодні переломових подій, ми кидаємо клич:

ЛИЦЕМ ДО УКРАЇНСЬКИХ ДЖЕРЕЛ І УКРАЇНСЬКОЇ ДІЙНОСТІ!

БУДУЙМО СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ ТВЕРДІ
ОСНОВИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ!

... КИЙМО СЬОГОДНІ БАСТІОНИ ДУХОВОЇ Й ПОЛІТИЧНОЇ СУВЕРЕННОСТІ
УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ!

'Український націоналізм дорожить кожною частиною біологічної субстанції народу, тому, з погляду її невід'ємного значення для життєтворчих вимог національної ідеї, буде берегти її думкою, словом і чином перед небезпеками, що йдуть із вогнищ масового засліплення, сваволі пристрастей та анархії думки і чину.

(З тез Жовтневої (1945 р.) Конференції ОУН).

На сторожі духового здоров'я нації у первопочині поставив український націоналізм велику ІДЕЮ ДУХОВОЇ СОБОРНОСТІ українців, але запоруку благовісного її діяння в будучність зв'язує він нині із заповіддю творчого росту і морального завершення для всіх, хто хоче бути добрим сином у великій Українській сім'ї.

(З тез Жовтневої (1945 р.) Конференції ОУН).

Ф.БЛАКИТНИЙ

СЕЛЯНСТВО І БОЛЬШЕВИЗМ

Селянство, як один із найбільших станів, посідає багато місця в програмах, тактиці і поточній політиці большевицької партії. Ігнорування селянства, опирання виключно на робітництво ніколи не дало б большевикам тієї перемоги в опануванні шостої частини земної кулі, яку вони мають ось уже тридцять років у своїх руках.

Большевики здобули владу в 1917 році не тому, що вони ідеально розв'язали земельне питання, чи задовольнили потреби селянства, а тому, що найоблуднішим способом обдурили широкі селянські маси, повівши їх на штурм царсько-поміщицьких фортець гнилого романівського режиму і найдемагогічнішим способом захопили деякі прошарки села, пообіцявши їм "золоті гори", "соціалістичний рай" і т.п.

Селянська реформа 1861 року аж ніяк не заспокоїла голоду селян на землю, яка й далі великою частиною залишалась, у формі не-трудових господарств, у руках поміщиків. Коли Олександр II і його монархічна кліка думали, що, звільнивши селянство від кріпащини і передавши йому землю за великий викуп, тим розв'язали селянське питання, то в цьому вони глибоко помилилися, бо насправді селянство було звільнене від кріпащини, але одночасно залишалося залежним від землі, власне, звільненим і від землі, бо селянин не в стані був винести тих непосильних викупів, які на нього накладалися царським маніфестом 1861 року. Тому, на ґрунті безземелля, й ширилися та ширилися селянські повстання. Страйки сільських робітників, підпали поміщицьких осель і збіжжя, стихійні бунти селянства – все це було показником глибокого незадоволення селянства, яке намагалось революційним шляхом знайти розв'язку того, чого не розв'язала реформа – голоду на землю. Політика царів обмежувалась придушенням багнетами таких зривів, залишаючи й надалі найвідсталіші феодалні аграрні відносини, чим і було викопано могилу, в якій знайшов смерть деспотичний режим у 1917 році.

Незалежно від незадоволення селянства і нездорової політики царського режиму, наскрізь економічно галапасницькою виявилась верства поміщиків. Поміщицьке господарство нестримно котилося похилою площиною, бо звичка аграрної аристократії жити понад свої матеріяльні засоби неминуче призводила до швидкої мобільності і фінансових банкрутств. Поміщицтво, перетворившись на паразитарну соціальну групу, не продукувало, а лише "прожигало" прибутки, здобуті працею виробника – селянина. Поміщики перед революцією 1917 року "проїдали" землю, на якій кров'ю і потом працювало селянство, що відмовляло собі в нормальному прохарчуванні, щоб купити шматок землі.

На січень 1916 року на капіталістичні господарства в царській Росії припадало 29% усього земельного фонду, а коли з цього ще виключити негосподарські землі, то поміщицьке землеволодіння у відношенні до селянського становило (заокруглено) пропорцію

1 : 5 (19%).

Але й цього незначного % земельних посідань поміщицтво не в стані було продуктивно використовувати, а віддавало майже половину в оренду селянам. Отже, того ж 1916 року на поміщицькі господарства припадало 10%, а на селянські - 90% усієї оброблюваної землі. Трудові селянські господарства часто-густо переважали поміщицькі інтенсивністю виробництва. А поміщицький стан переставав бути продукційно-корисним фактором народнього господарства; мало цього - завдяки широко розповсюдженій системі оренди, він став виразним шкідником соціально-виробничої структури суспільства. Перед революцією поміщики здавали селянам в оренду 20 мільйонів десятин землі, за одержували від селян 670 мільйонів золотих карбованців. Таким чином, аграрна аристократія не тільки не відігравала продукційної ролі в державі, а навпаки - перетворилася в явного паразита селянства, висмоктуючи їхні сили і витрачаючи здобуті колосальні грошові засоби на своє розкішне життя за кордоном.

Умови оренди, що існували в Росії і, зокрема, на Україні, були надзвичайно тяжкі. Ці драконівські умови орендування поміщицьких земель витворювали між великим землевласником і селянином майже кріпацько-феодальні відносини.

Крім грошової оренди, широко застосовувалося так звану оренду натуральну, що було для селянства ще більшим тягарем ("за оніп", "за одробіток", "за половину", "з копи"). На таких дарових фондах поміщицтво остаточно деморалізувалося, цілковито розкладалося.

А крім того, на Україні соціально-економічні відносини між експлуататорами й експлуатованими поглиблювалися ще й національними протиріччями, бо експлуататорами на Україні, в своїй головній масі, були росіяни, поляки та змосковщені "малороси".

Усе це більшовики вміло використали у своїх змаганнях за здобуття влади, кинувши в 1917 році славнозвісне гасло: "Земля селянам!" "Повна націоналізація поміщицької землі і передача її в руки трудовому селянству без будь-яких викупів!"

Цілковито врозуміло, що селянин, змучений трирічною війною, без жодних перспектив по її закінченні, радо пішов на ці, такі привабливі, кличі, бо він не здавав собі тоді справи, що то значить по-більшевицькому - "земля крест'янам!". Більшовики, в властивому їм демагогією й брехливістю, використали селянство для повалення царату, а далі пішли за своїми випробуваними принципами: "Мавр зробив свою справу, а тепер він може собі йти". Наступив період воєнного комунізму. Земля була соціалізована, зник вільний торговельний обіг, приватна ініціатива, і готувалося цілковите усунення грошового обігу. Комуністична держава, спираючись на диктатуру комуністичної партії, перебрала до своїх рук усі засоби виробництва й розподілу. Всю увагу було звернуто на так зв. "пролетаризацію країни", бо це впливало з марксо-ленінської програми соціалістичного будівництва.

Але сам характер і зміст цієї програми ставив більшовизм у гостру суперечність із історією й природою - як селянства, так і самого сільського господарства. Для марксистської стандартної

теорії селянство, з його індивідуальним господарським і духовим змістом, завжди було явищем ворожим.

Вже в добу "воєнного комунізму" більшовики виявляють своє гостро негативне ставлення до селянства, а зокрема - селянства України. За гаслом Леніна - "український хліб пролетарським центрам" - починаються грабунки України. Більшевицький уряд видає постанову про запровадження "продрозверстки", що лягла страшенним тягарем насамперед на українське село. Цей закон, за яким забиралося всі "продукти" у селянина, спричинився до свідомого саботування селянством раціонального господарювання, бо воно не бачило рації продукційно використовувати землю. Сільське господарство все більше спадало до натуральних форм, зводилося до продукування необхідних продуктів для власного споживання.

Большевицькі окупанти шаліли, розсилаючи свою агентуру з наказом Леніна: "Взять хлебные излишки у крестьян". Так голосив офіційний наказ кремлівських можновладців, а насправді це було нічим не приховане грабування українського села. Мов та галич, укрили Україну незчисленні продзагони, на чолі з комісарами, які забирали у селян усе під мітлу. Комнезамщики, підтримані військовими загонами, ретельно вимітали засіки, вантажили на підводи і вивозили до найближчої станції, а там - на потяг і до Москви.

За порівняно короткий час така політика советів у селянському питанні привела до катастрофічного зменшення засівної площі. Сільське господарство руйнувалося, ставало пусткою. Так уперше не склали іспиту марксистські "закономірні" схеми будівництва соціалізму, які здавалися дуже стрункими на папері, а на практиці доводили до маразму, голоду і підковитої руїни. Селянин уперше побачив тепер, що значить большевицьке гасло - "земля крестьянам". В наслідок такого катастрофічного стану, самому Ленінові довелося скаменутись. Сама дійсність продиктувала більшовикам зробити раптовий поворот до старих принципів економічної організації країни. Це банкрутство леніноських програмових засад у селянському питанні позначилося в запровадженні "єдиного сільсько-господарського податку" і введенні НЕП-у (нової економічної політики).

Насправді тут не було нічого нового, а просто - замаскований відступ до старої, зруйнованої воєнним комунізмом системи капіталістичного виробництва й обміну.

За часів НЕП-у земельні відносини почали частково упорядковуватися. Становище селянства відносно покращало. Вільний торговий обіг, що заступив натуральне господарювання воєнного комунізму, дав значний поступ у розвитку сільського господарства. Почало воно поводити загоювати свої рани, заподіяні революцією і воєнним комунізмом. Знову селянин почав ставати на ноги, почав, як говорилося за советською термінологією, "обростати".

Однак такий стан "обростання" тривав недовго. Над селом знову поводити згущалися хмари. У головах кремлівських володарів зріли плани насильної індустріалізації й колективізації. В ім'я законів доктрини Маркса, треба було "мелко-буржуазную крестьянскую Россию" перетворити на індустріальну і пролетарську, щоб гарантувати себе від "неожиданностей і коварних козней капиталистического окружения". Для індустріалізації потрібні капітали,

а їх нема де взяти, крім села. Навколо цього розгортається в середині шарпії змагання борсцьоба. Троцький змагає змагання "перемічати" із сільського господарства отрахітливу суму капіталів і кинути на індустріалізацію, не зважаючи на цілковите ожебрачення села. Навколо Троцького утворюється так звана "троцькистська група опозиції". Вона керується вченням свого вчителя Троцького, висловленим у III-му томі, на 90-й сторінці його писань:

"Безнадійно думати, що революційна Росія устоїть проти консервативної Європи, вона в скорому часі буде стерта дрібно-буржуазною селянською стихією".

Звідси й походить клич троцькистів: "дрібно-буржуазна стихія зітре революцію, а треба стерти її".

Діаметрально прогилежну позицію посідають опозиціонери правого ухилу, з Бухарином на чолі, які також керуються гаслом свого вчителя Бухарина: "Обогащайтесь! Уто кого? Куркуль музичь вrostи в соціалізм".

Тоді кидає теж і свій клич "вождь народів" Сталін: "Десять - двадцять років правильних взаємин між робітництвом і селянством, і перемога соціалізму забезпечена навіть в одній країні".

Слова на перший погляд не кидали жодної підозри, але за ними крився такий же підступ, як за колишнім - "земля селянам". "Генеральна лінія" Сталіна у сільському питанні ставала на практиці повною реалізацією вимог Л. Троцького.

Наступили для селянства найчорніші дні в більшовицькій дійсності. Прийшла нечувана своїми розмірами й жорстокістю колективізація. З застосуванням першої п'ятирічки почався "генеральний наступ на дрібно-буржуазну селянську стихію". Аж тепер селянин відчув, що значить "земля селянам" в усьому жаху цього ласла. Почалася "суцільна колективізація на базі ліквідації куркульства, як класу". СРСР перетворився на страхітливий концтабір: заповнилися в'язниці, підвали НКВД селянами, запрудилися залізничні транспорти з селянами, яких вивозили на далеке заслання.

Так більшовики на практиці реалізували гасло, кинуте ще в час революції: "Земля крест'янам без викупу". Тепер селян, примусово загнаних у колгоспи, наділяли землею на "вічність для колективу", заводячи нову панщину. А коли по всій країні почався досить жвавий спротив насильству, "диктатура пролетаріату" мала вже досить багнетів НКВД.

Заключним акордом придушення опротиву селянства була величезна драма, проведена диктатором із Кремля у вигляді штучного голоду 1933 року. Того страшного року червоний диктатор із Кремля справляв бучне весілля на мільйонах опухлих, висохлих від голодної смерті трупах, що покотом лежали по найплodючіших українських землях.

Так більшовики розв'язали селянське питання, починаючи від гасла "землі крест'янам" у 1917 році і аж до вручення колгоспам актів "на вічне користування землею 1933 року"...

Ю. С Т Е ПРОЗВ'ЯЗКА СЕЛЯНСЬКОГО ПИТАННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВІ

До поразки в українських визвольних змаганнях 1917-20 рр. значною мірою спричинилося кволе тупцювання наших партій на місці, невідмінна чітко й виразно розв'язати селянське питання, а для країни аграрної, якою тоді була Україна, це питання було може найактуальніше.

Перші дні української революції селянство активно підтримало своїх політичних провідників: воно сотнями тисяч оголошувалося до української армії. Великий революційний порив селянства конче треба було підбудувати соціальним змістом, чого не врахували провідники української революції того часу, а годували селянина обіцянками якихось невизначених земельних реформ у майбутньому.

Наше минуле мусить стати для сучасності грізною наукою, треба зважити всі недоліки минулого, щоб не потрапити в майбутній революції в таке безпорадне становище, в якому опинилися наші батьки. Потрібно, крім того, зважити особливості сьогоденної України, яка корінним чином змінила своє обличчя і стала індустріально-аграрною країною. Рівночасно, коли йде про село, то треба мати на увазі, що воно докорінно змінило свій технічно-виробничий характер, і лінією большевизму внесено в нього цілий ряд різnorodних елементів, які вимагають радикального усунення чи перебудови, щоб звільнити селян від хижацької системи господарювання, що привела село до повного зuboження й руїни.

Правда, поряд із деструктивними, розкладово-руйнівними елементами колгоспного села, не треба забувати про деякі й позитивні моменти змін у сучасному селі, до яких треба віднести націоналізацію поміщицької землі, знищення колишніх поміщицьких маєтків, насичення сільського господарства складними сільсько-господарськими машинами, опанування селянином цих машин і вміння ними обробляти землю, застосування різних добрив для землі, науково побудовані форми сівозміни, плекання нових інтенсивних сільсько-господарських культур тощо.

Усе це — незаперечні досягнення сільського господарства останнього часу в Україні, хоч вони бліднуть на тлі тієї страшної руїни, до якої прийшло колгоспне село, а їх, ці досягнення, не можна нехтувати, а вибрати з них усе позитивне і використати в нових формах господарювання, які буде застосовано в майбутній Українській Державі.

Безнадійно помиляються ті, хто вважає, що тепер не час говорити про форми землеволодіння і систему сільського господарства в майбутній державі, бо ми її ще, мовляв, не вибороли. Такий підхід до справи непросто помилковий, бо, не подавши чітких і ясних настанов про розв'язку засадничих питань, не сказавши селянинові конкретно, що йому дасть українська революція, не можна сподіватися симпатій з його боку, а, значить, не можна сподіватися й перемоги. Хто боїться чи не хоче порушувати зараз тих питань,

ЗА САМОСТІЙНІСТЬ

той не розуміє багатогранності української революції і основних елементів її сьогодишнього розвитку. Зокрема, не мають рації ті, які бояться чи нехтують соціальними питаннями. Українська революція є не тільки національною, а й соціальною. Отже, тому ми й кажемо тепер відкрито, що устроєві форми нашої державності будуть заповнені конструктивним і ясним свідомості кожного громадянина соціальним змістом. І ми вважаємо за свій святий обов'язок боротьбу за революційне повалення режиму в Україні, пов'язати з соціально-економічною революцією на селі. Це значить, що ми нашу революцію виконуємо одночасно соціальним змістом. Сьогодні відкрито заявляємо, що селянин одержить, у наслідок перемоги української революції аграрну реформу, щоб повністю задовольнити потреби найбільшого соціального стану в нашій нації — селянського.

Першим актом державної влади в аграрному питанні буде проголошення земельного закону, що здекларує основні засади аграрної політики українського уряду, а найголовніше в ньому буде те, що всі землі, земельні надра, ліси і пасовиська перейдуть у розпорядження держави, що ніякі претензії бувших землевласників та їхніх спадкоємців до уваги не братимуться. Держава передасть землю у власність трудового селянства. До праці для підготовки реформ буде залучено сільські громади, які через своїх представників на місцях діятимуть у спільному контакті і за вказівками відповідних урядових органів.

Перед запровадженням реформи відповідні земельні органи, через кваліфікованих фахівців, мусять перевести якнайдокладніше обстеження особливостей земельних просторів, придатності їх до тих чи інших культур і т.п. Земельні норми трудового селянського господарства мусять бути суворо індивідуалізовані відповідно до продукційності, ґрунтових особливостей, ринкових і демографічних районів держави.

Окреме місце в сільському господарстві України займе не пропорційність придатних земельних площ України до числа її хліборобського населення.

Українська широка громадськість, черпаючи свої враження ще з давніх романтичних уявлень козацької степової доби, вважає доведеним переконання в безмежності вільних земельних просторів. Реальні земельні студії доводять щось зовсім інше, а саме: що аграрне перенаселення на наших землях давно вже стало фактом. Густина населення на Україні — 67 на 1 кв. кілометр. Отже, виходячи з цього, найрадикальніші прагнення рівномірно розподілити землю не в стані змінити невідповідної пропорції продукуючих селянських мас до придатної для господарства земельної площі.

Тому виникає досить окомпліковане питання: яким же способом усунути ці труднощі? Поперше, було б великою помилкою уже тепер ставати на шлях механічно-зрівняльного розподілу землі, встановлювати згори норми земельних наділів, як це роблять деякі партії, керуючись не так економічною доцільністю, як демагогією, бо всі наші розрахунки згори можуть безслідно провалитися, зіткнувшись з реальною дійсністю.

Рахуючися в аграрним перенаселенням, треба погодитися, що не

буде змоги достатньо забезпечити землею все селянство. Можна було б стати на шлях механічно-зрівнюючого розподілу, орієнтуючись на найнижчі норми, як це пропонували ес-ери, але це теж небезпечний шлях, бо він привів би до створення дрібних, так зв. карликових господарств, які визначаються постійною матеріальною незабезпеченістю селянської родини, неспроможністю раціонально використувати технічну силу та навіть утриматися на рівні самовистарчальних господарств. Така політика привела б до зниження економічного добробуту українського села і до його пролетаризації.

Отже, майбутність нашого сільського господарства повинна бути скерована на рейки інтенсифікації. Тут, зокрема, велику роль мусить відіграти електрифікація сільського господарства, плетання технічних культур, розвиток сільського домашнього промислу і т.п. Але й інтенсифікація мусить бути підбудована відповідною земельною площею.

Вивіз сільсько-господарської продукції за кордон в українській державі теж стане актуальною проблемою, але не в формі соціалістичного грабунку села, а вивіз, диктований національними інтересами народного господарства і його продуцентів - селян. Тут знову ж таки трудове господарство безперечно дасть найліпший експортний ефект, чого не може дати господарство дрібне.

Як бачимо, всі міркування економічного, технічно-виробничого і соціально-політичного характеру упідставляють нашу програмову орієнтацію на трудове селянське господарство міцного, середнього типу. Цей тип господарства найбільше сприятиме економічним можливостям українського села в напрямі його праце- і капітало-інтенсифікації, правильного забезпечення потреб ринку та загального добробуту. Стаючи для держави твердою базою розвитку національної економіки, він одночасно сприятиме стабілізації здорових політичних настроїв селянських мас, перетворюючи їх в ланку внутрішнього порядку.

- Так, - намагаються заперечити нам соціалісти різних мастей, - ви, мовляв, говорите про створення трудового господарства, рівняючись на міцну, заможну селянську верству, а де ж ви подінете бідняка, як ви розв'язуєте питання про бідноту?

Заздалегідь відповідаємо передбачуванім закидам.

Українська Держава не матиме ані бідняків, ані багатіїв, а однакове, зруйноване більшовицькими експериментами, селянство. Отже, це селянство, незалежно від його минулого стану, походження і становища в дореволюційній Україні, наділятиметься землею і йому даватиметься змога працювати на землі. Проте, не всі мають однакові здібності, бажання й любов до землі: багато буде таких, що, відірвавшись за ці 30 років від землі, вже при звичайних до міського життя, до робітничих умов, і побажають залишитися працювати на фабриках і заводах. А Українська Держава теж зацікавлена в розвитку індустрії, а тому тільки вітатиме селянство, що стане на робітничий шлях. Дальше поширення Дніпрельстану, Криворізьких копалин, Донецького басейну, Дрогобицького і Роменського нафтового промислу вимагатиме припливу усе нових людських резервів із села, а ці останні, своїм порядком, впливатимуть на дальшу урбанізацію країни, знаходячи собі застосування в нових галузях гармонійно розвине-

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX ЗА САМОСТІЙНІСТЬ XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ного народного господарства. Отже, крім економічної вигоди, цей вихід вайвих сил нашого села до міста матиме й величезне політичне значення.

Таким чином, розміщення людських резервів у національній індустрії та інших галузях суспільно-політичного життя витворить великі можливості регулювання аграрного перенаселення, а це, своїм порядком, забезпечить тривалі наслідки земельних реформ.

Напрямні цих реформ дають змогу тепер сформулювати останню засаду аграрної політики Української Держави: ЗЕМЛЕВПОРЯДКУВАЛЬНІ ЗАХОДИ БУДУТЬ СКЕРОВАНІ НЕ НА ЗНИЖЕННЯ НОРМ ЗЕМЛЕВОЛОДІННЯ, А НА ПІДВИЩЕННЯ ЇХ ДО РІВНЯ МІЦНОГО СЕРЕДНЬОГО ТРУДОВОГО ГОСПОДАРСТВА.

Нарешті, вирінає питання, як же поставиться Українська Держава до створених советами соціалістичних форм сільського господарства — колгоспів і державних господарств — радгоспів?

Нема сумніву, що примусова більшовицька колективізація, з її обездуховленим, божевільним намаганням втиснути економічне життя в її уроєні схеми, із спробами творення "соціалістичної людини" за рахунок знищення природного ества її, нарешті, з її хижацько-експлуататорськими завданнями проти селянства і бажанням скріпити, через примусову колективізацію, окупаційний режим, нами категорично заперечується і не приймається в її більшовицькій політичній концепції. Зовсім інше питання про спільний обробіток землі селянами на основі взаємної допомоги та спільного користування засобами сільсько-господарського виробництва. Тут залишаються величезні можливості для застосування різноманітних кооперативних форм, але не тих стандартизованих "соціалістичних", а тих, що виростали десятиліттями органічно з українського ґрунту.

Побіч існування рівного роду кооперативних форм у користуванні засобами виробництва, обробітку сільсько-господарської вировини, збуту її і заupu потрібних продуктів, ми зовсім не відбираємо тій чи іншій громаді право залишитися при колективному землеволодінні й користуванні.

Отже, виходячи з ідейно-теоретичних засад українського націоналізму, ми рішуче боремося не з колективною формою господарства, яке являє собою ні що інше, як технічну форму організації сільсько-господарського виробництва, а з більшовицькою колективізацією, якій оголошуємо безпощадну війну, як системі, що є вивором непримиримо ворожої українському народові ідейної й політичної концепції марксизму. Ми категорично відкидаємо примусову колективізацію, як систему ооветського земельного устрою, що здушує ініціативу хлібороба, вбиває його особистий господарський інтерес і перетворює на закріпаченого батрака "соціалістичного будівництва". Ми заперечуємо економічний глузд колгоспів, як "соціалістичної фабрики" на селі, з їхніми дурними "бригадами", "соцзмаганнями", вимушуваним через терор "ентузіазмом" і з тією всією спідленою, деформуючою людську особистість брехнею, що позначає все совєтське життя. Своєю орієнтацією ми беремо курс на індивідуальні трудові селянські господарства, як головний тип аграрного устрою України, але, разом із тим, толеруємо здорові, розумно організовані, там, де їх побажать самі селяни, виробничі сільсько-господарські спілки, де вони викажуть свою

Д. СЛОБІДСЬКИЙСОВЕТСЬКА ДЕМОКРАТІЯ, СИ СОВЕТСЬКА ТИРАНІЯ?

(З приводу статті М. Міттінна - "Советская демократия и демократия буржуазная" - "Большевик", ч. 6, 47).

I

Советська пропаганда - це страшний засіб масової сугестії. При цьому в тій пропаганді цілковито затерто межу між правдою і брехнею. Щоб досягти якоїсь поставленої собі мети, ця пропаганда вживає всіх засобів - брехні, наклепів, очорнювань, перекручувань фактів і т.п. В історії znana засада Макіавелі, згідно з якою ціль, мета освячує засоби. Але ця, і так неморальна і неетична, засада вимагала, щоб мета була принаймні велика, етична, свята. В совєтах і цієї передумови не потрібно. Мета може тут бути - і дуже часто є - так само неморальна, як і засоби, за допомогою яких досягається тієї мети. Єдине тут важливе, щоб досягти того, що зродилось, як "непереможне бажання" в голові тирана, якого називають "геніальним", великим", "учителем", "вождем і батьком народів".

І при тому, як сказано, вживається засобу масової сугестії. "Вождь", "геніальний" тиран із Кремлю кидає гасло, наприклад, що советський народ - найщасливіший народ у світі, а його устрій не має собі рівного в усій історії людства... Кожен бачить, відчуває на власній шкірі, що це брехня, бо на власні очі бачить, а може й сам переживає страшну нужду, нечуване в історії переслідування, терор думки й чину, одним словом - бачить і переживає тиранію, яка справді в історії має дуже мало прикладів для себе. Проте, "вождь" хоче, щоб народ почував себе щасливим... А що життя таке небідрядне, страхітливе, що цього бажаного "щастя" ніхто відчути не може, тому на допомогу приходять пропаганда. Ця пропаганда всіма можливими модерними засобами - преса, книжка, брошура, летючка, радіо, промова, театр, поезія, письменство, всі мистецькі засоби і т.д. і т.п. - починає в м о в л я т и в маси, що вони - "найщасливіші" в світі, а її лад "найкращий". До цього ураганного вогню пропаганди долучається терор тайної і явної поліції, яка під закидом "зрадництва", "реакції", "протиревольційности" чи чого іншого, витягає з цієї маси всіх тих, що не даються заглушити брехливим вговорюванням і протиставляється неправді, та "ліквідує" їх, або засилає в усякі табори смерті, до яких не має ніхто доступу. Рівночасно щільно замикаються границі "щасливої" країни, щоб народ не міг бачити іншого, "несоветського" ладу і не робив порівнянь. В цій задушливій, стероризованій і відрізаний від світу атмосфері, місяцями й цілими роками вбивається в голови народу, вговорюється в нього одне й те саме. В таких умовах справді треба залізнити людей, людей-героїв, щоб не піддатися масовій сугестії і не п о в і р и т и одного дня і найбільшій брехні.

Цей масовий психозі підпадають і ті, що створили її. Немає сумніву, що большевицькі провідники колись і самі не вірили в те, що проповідували. Але їхня пропаганда мала певну мету, і цієї

мети вони досягали всіма засобами. Та в часом ватерлась межа між метою і засобами, і самі провідники почали вірити у власну брехню. В них брехня стала правдою, а правда брехнею. Отже, й самі провідники більшовизму через автосугестію повірили в свої брехні. Щонайменше так треба припускати, бо годі повірити, щоб люди, які не втратили змісту розрізняти добро від зла, чорне від білого, отже, люди, що не втратили здорового людського розсудку, були здібні на ті стравні злочини, яких вони допускаються. Тому більшовизм треба розглядати, як патологічний рух, а його провідників, як психопатів, людей, психічно й морально звихнених, одержимих не якоюсь великою творчою ідеєю, а хворобливою жаждою влади, яку вони досягають і найбільш неморальними засобами. Як морально звихнені і психічно хворі, вони не можуть стерпіти, щоб хтось інакше думав від них. Тому всіх інакше думаючих, всіх тих, що сумніваються в правильності лінії партії і критично ставляться до ідей її провідників, трактується, як не-поправних еретиків і, як таких, нищиться. Донедавна цих еретиків, за звичаєм інквізиції, ставилось "до стінки", але тепер, коли советське "соціалістичне" царство втратило мільйони робочих рук, цих людей засуджується, як цілковито безправних рабів, на 25 років каторжних робіт. І це в ім'я "вищого типу демократії", в ім'я рівноправності і народовластя...

Знаменно, що за кругло 30 років більшовицької революції в Росії, під час якій спролетаризовано, значить - зведено до крайньої нужди майже все населення, число членів комуністичної партії не перевищувало ніколи 6 мільйонів. Отже, беручи населення СРСР на кругло 200 мільйонів, матимемо відсоток членів партії всього 3! І ця жменька людей вважає себе управненою проголошувати свою власну диктатуру, якій мусить коритися величезна маса населення, що творить 97%! Та й це тільки в теорії, бо на практиці цей відсоток партійних "пролетарів" ще менший. Проте, ця жменька напівбожевільних людей вважає, що тільки на її боці правда, і всі мусять цій правді поклонятися. Противників советської ідеології називають відсталими людьми, реакціонерами, ворогами соціалістичного ладу, і відповідно їх трактують. "Правда" - орган ЦК ВКП(б) - в числі з червня пише, під заголовком "Советська ідеологія - передова ідеологія нашого часу":

"Панування советської ідеології не означає, певна річ, що в нас уже до кінця викорінені залишки старої, індивідуалістичної, буржуазної ідеології. Ні, вони ще живучі у відсталих людей. Ці пережитки не виникнуть самі собою. Впровадження советської ідеології в маси трудящих було і лишається найважливішим завданням партійних організацій, усіх працівників ідеологічного фронту. Вони повинні повсякденно (!) вести неупинну боротьбу з пережитками капіталізму в свідомості людей, з проникненням буржуазної ідеології в ряди советських громадян. Формування соціалістичної свідомості, виховання всього народу в дусі "БЕЗМЕЖНОЇ ВІДДАНОСТІ великим ідеям Леніна-Сталіна, любові до своєї соціалістичної вітчизни і гордості за її великі діяння - найважливіші завдання комуністичного виховання".

І тому - "всі засоби ідеологічного впливу на маси - радіо, кіно, література, театр і т.п. - повинні бути використані

для цілей комуністичного виховання трудящих".

Так виглядає советська демократія. "Буржуазна" демократія допускає право на критику, право опозиції. Людина не є Богом, і тому охильна помилятися. Старі римляни мали приказку, що "помилятися - це лежить у природі людини". Навіть Гітлер, який завжди підкреслював, що через нього говорить і діє саме Провидіння, признавався, часом, до помилок. А в Советському Союзі всі помиляються, за винятком Сталіна й комуністичної партії. Тому там, під карою смерті, заборонено критикувати Сталіна, його уряд, комуністичну партію! Все, що каже і робить "вождь" народів, є святе, і в тому невільно навіть сумніватися. Тому миусимо дійти до висновку, що ці люди є або непомильні боги, або божевільні. Але тому, що комунізм не вірить у Бога, не вірить у вищу, надприродну силу, треба, з усією правдоподібністю припускати, що комуністичні провідники божевільні, чи напівбожевільні люди. Бо тільки божевільна людина не допускає ніякої критичної думки щодо своїх поглядів і вважає всіх божевільними злочинцями, крім себе...

Якщо соціалістичний лад, який запровадили більшовики в своїй державі, такий добрий і досконалий, то чому для вдержання його при житті треба аж диктатури пролетаріату, чи, ліпше, диктатури однієї кліки, яка приховується за вивіскою пролетаріату? Диктатура ніколи не була й не буде ознакою свободи, обробуту й щастя. Диктатура - це ознака поліційної держави. Що дає людям щастя, тому не треба послуговуватися поліцією, щоб його багнети, насилля і терору гнала людей в обійми цього щастя. Хіба навпаки. Може спочатку люди в СРСР не вміли ще багнути того щастя, яке несли їм совети і соціалістичний устрій, це, зрештою, можна пояснити й психологічним фактом, що маса природи своєї консервативна, і боїться радикальних змін. Але після майже 30 років диктатури пролетаріату і соціалістичного устрою був би час, щоб ця нехоть перетворилася вже в ентузіазм... Та замість ентузіазму - там і далі народ незадоволений, нещасливий, а більшовицька партія і советський уряд, замість перевірити свої позиції, і далі вперто проповідують парі кличі та кривавим терором змушують людей... почувати себе щасливими й одобряти карколомну політику уряду й більшовицької партії.

Говорячи на тему вільної й поліційної держави, відомий американський політичний діяч Джон Ф. Даллес сказав:

"ПОЛІЦІЙНА ДЕРЖАВА - ЦЕ ДЕРЖАВА, В ЯКІЙ МЕНШІСТЬ, ЯКА КОНТРОЛЮЄ ПОЛІЦІЙНУ ВЛАСТЬ, ВСТАНОВЛЯЄ ЗАДУБІЛИЙ, НЕПОРУШНИЙ ВЗІРЕЦЬ політичного, соціального й господарського життя, і потім користується поліційною силою, щоб забезпечити йому довготривалість. Хто не погоджується з цим взірцем, того ліквідується. У ВІЛЬНІЙ ДЕРЖАВІ, навпаки, поліційна сила вживається для того, щоб бути охороною права кожної людини думати, вірити й виступати те, що диктує їй розум і сумління. Советський Союз і сьогодні поліційна держава. Його недавнє поширення своєї сфери впливу на Угорщину побільшило круг країн із поліційними державними урядами. При продовженні цієї тенденції мусить намагання, стремління советських провідників до-

провадити до застосування насилля, ще більше - до війни. Переважна більшість людства не бажає собі бути опанованою малою меншістю. Навіть російський народ не є ні в якому разі пасивний, бо як доказують загально перевірені факти, на кожного члена комуністичної партії у Росії припадає щонайменше два політичні в'язні".

Рівночасно англійський міністер закордонних справ Ернест Бевін, забираючи 19 червня слово в англійській палаті послів на тему закордонної політики, з тривогою говорив про ті насильні акти, яких Москва допустилася в останній час в Угорщині та в інших країнах Східної Європи. Звертаючись до опозиції з рядів власної робітничої партії, яка критикувала політику Бевіна відносно СРСР (йому закидали, що він провадить політику ворожнечі щодо Советського Союзу), міністер сказав дослівно: "Чому замикаєте очі перед діями, які ви ледве чи стерпіли б у якійсь місцевій клітині вашої партії? Те, що совети запровадили в себе і те, що вони запроваджують у "звільнених" ними країнах, є чистоті води диктатура". Закінчуючи свою промову, англійський міністер сказав, що кожна людина і найзвичайніша драмається свободи, соціальної справедливості, безпеки кожного зокрема і можливості не бути безпокоєною тайною поліцією у власній хаті. Після цієї промови Бевіна й після нових актів насилля і терору Москви над малими балканськими народами, провідник так зв. групи ребелів в англійському парламенті Гросман заявив 20-го червня, що він і його група переконалися в злочинній політиці Кремля, тому в майбутньому не будуть поборювати політику твердої руки свого міністра відносно диктатурних режимів.

Проте большевики й далі твердять, що весь світ і реакційний, назадицький, і недемократичний, в усьому світі панує висок, поневолення, нужда, тільки в них існує дійсна свобода, демократія і поступ. А що світ у це не вірить і має для нього незаперечні факти, то вони з упертістю божевільного лікують всіх своїх противників всередині і брутальною силою та терором накидають свій режим і народам, які мали нещастя опинитися в сфері їх діяння. Кровожадні сатрапи з Кремля заповідають "неврідженну неупинну боротьбу з пережитками капіталізму" за "марксизм-ленінізм - справді найбільш передовий, науковий світогляд сучасності". (Див. цит. "Правда") і то наперекір фактам, які показують, що в самому СРСР 93% населення є проти них, а весь позасоветський світ, на основі досвіду в самому СРСР, борониться всіма силами проти советської "демократії" і советського устрою.

II

Теоретики большевизму твердять, що їхня ідеологія є чисто наукова, філософська система. "Марксизм - це не тільки теорія соціалізму, це цілий світогляд, філософська система, з якої само собою випливає пролетарський соціалізм Маркса" (Сталін). Загалом советська пропаганда твердить на кожному кроці, що філософія большевизму є наукова філософія, найбільш новочасна і поступова та найбільш гуманітарна і демократична. Всі інші філософії та ідеології застаралі, не наукові і назадицькі.

Не маємо ні завдання, ні спромоги в цій короткій статті

ЗА САМОСТІЙНІСТЬ

зупинятися над правильністю цих тверджень. Але це мабуть і не конче потрібно. Хто хоч трохи ознайомлений із советською літературою та їхньою "наукою", той дуже скоро переконається, що советська ідеологія не є ані наукова, ані новочасна і поступова, ані гуманітарна і демократична.

Большевицька ідеологія - це "релігія", з усіма ознаками релігійної догматичності, фанатизму й нетерпимості. Стиль цієї большевицької "науки" має суто догматичний характер. Цей догматизм полягає в тому, що майже всі тези догматизму подані без усякого обґрунтування. Так, наприклад, Сталін у своїй праці "Діалектичний і історичний матеріалізм", подає свої тези про монізм, еволюціонізм, твердження про розвиток через боротьбу, про ідеалізм, матеріалізм та інші, без найменшого обґрунтування. В усе це треба просто вірити. Праця Сталіна творить складову частину "Короткого курсу історії російської комуністичної партії". А цей курс, побіч "Короткого філософського словника", є "святим писемом" Советського Союзу, і їх вивчають в усіх советських наукових закладах. В усій советській літературі найбільшими і майже єдиними доказами для всіх тверджень є... авторитети чотирьох людей: Маркса, Енгельса, Леніна й Сталіна. Із цих чотирьох, без сумніву, найбільший "науковий" тепер авторитет - це Сталін. А тому, що він розмірно мало написав, а й те, що написав, це, насамперед, компіляція з писань Леніна (Маркс був йому менше доступний, "затяжкий"), тому ім'я Сталіна кладеться майже обов'язково побіч Леніна. Сімбіоза Ленін-Сталін - це стало синонімом одного. У Маркса й Енгельса часом можна сумніватися, чи ліпше їх можна інтерпретувати так, як цього вимагає кожночасна політика партії. Але авторитет Леніна-Сталіна не допускає найменшого сумніву. Тільки Сталін може себе, а тим самим і Леніна інтерпретувати. Більше ніхто!

В усій "науковій" літературі большевиків, замість доказів, обґрунтування тез, цитується один із цих чотирьох авторитетів. І проти такого "доказу" не допоможе ніякий інший документ. Це догма, віра. Такий спосіб аргументації знаній в Європі тільки в дуже ранньому середньовіччі, в час, коли наука була цілістю на услугах догм віри. Хто зважився б був сумніватися в такому "аргументі", того вважалося за еретика і палилося на вогнищі. Але, почавши вже від XIII століття, від св. Томаса з Аквіну, запроваджено в європейській науці засаду, що авторитет не може бути джерелом аргументації в філософії. Аж у XX столітті большевики вернулися знову до середньовічних методів і називають їх науковими.

При цьому, як уже зазначено, вирішальну роль грає авторитет живого тирана, або того, що він проголосив його найбільшим святим побіч себе. Це й єно. Мертвий не має вже сили, а живий для піддержання своїх аргументів має жахливу зброю тайної поліції. Проти такого "аргументу" не стоїться чейже ніякий ум? Тому советські вчені в усіх своїх писаннях, побіч імені Сталіна, кладуть завжди такі могутні "аргументи", як "геніальний теоретик", "вождь світового пролетаріату", "великий спірробітник і товариш Леніна", "континуатор науки Маркса, Енгельса й Леніна" і т.д. і т.п. І то не тільки в пропаганді, але в чистих наукових і філософських працях! Подібного явища не знає весь культурний світ. Навіть японський цісар, якого донедавна вважали (а певно ще й тепер

багато вважають) прямим нащадком самого Бога, не користувався таким обожненням і незаперечним авторитетом, принаймні в науці й філософії.

Марко і Енгельс цитуються у советах тільки в ІНТЕРПРЕТАЦІЇ Леніна-Сталіна. Большевицька пролетарська революція не пішла шляхами, які передбачив і науково обґрунтував Марко та його найближчий співробітник Енгельс. Але тим гірше для них. Каменєв, Риков та деякі інші аси большевицької революції перестерігали Леніна в 1917 році, що комуністична революція в Росії не розвивається згідно з засадами марксизму. На те Ленін відповів їм: "Було б великою похибкою, якщо б ми стали укладувати. Сложные, насущные, быстро развивающиеся практические задачи революции в Прокрустово ложе узкой понятий теории вместо того, чтобы видеть в теории прежде всего и больше всего РУКОВОДСТВО К ДЕЙСТВИЮ" (Соч. т. XX, стор. 38-39). І революція пішла своїм шляхом, а Каменєв, Риков і багато інших легли в Прокрустове ложе смерті... Ленін підходив до теорії марксизму "не як до мовної букви, не як до застиглої схеми або догми; Ленін двигав революційну теорію вперед: "на основе обобщения практического опыта он развивал, дополнял и ИЗМЕНЯЛ ее отдельные выводы и положения", - пише С. Бурджалов у журналі "Большевик" ч. 6/47 у статті "Образец творческого марксизма".

Бо Ленінові не йшло про правильність і закономірність революційного процесу, про вірне застосування теорії Маркса та про добробут і щастя народу, якому він хотів подарувати соціалістичну революцію і диктатуру пролетаріату. Рушійним мотивом усієї його революційної дії була ЖАДОБА ВЛАДИ і тому й революція мусіла йти всіма, і найбільш злочинними і карколомними шляхами, щоб тільки досягти цієї влади. Сталін пише про це виразно в "Короткому курсі історії ВКП(б)": "Що було із ПАРТІЄЮ, з нашою революцією, з марксизмом, якщо б Ленін спасував перед буквою марксизму і не рішився замінити "одно из старых положений марксизма, сформулированное Енгельсом, новым положением о республике советов, соответствующим новой исторической обстановке? Партия блуждала бы в потемках, советы были бы дезорганизованы, мы не имели бы советской власти, марксистская теория потерпела бы серьезный урон". (Ст. 341). Ясно. Тут не йшло про добро революції, про щастя і добробут народу, але про добро й престиж... партії! "Що було б із нашою партією?" - бідкається Сталін. І щоб ритувати партію, Ленін поточив і заперечив більшість науки Маркса, яку назвав "мертвою буквою" і "застиглою схемою".

Ми не боронимо марксизму, він нам чужий і протиприродний так, як і ленінізм чи сталінізм, - ми тільки ставимо питання, в ім'я чого йшла пролетарська революція? В ім'я чого вона топочила навіть ті засади, на яких зродилась і виросла? Із цитованих слів Сталіна виходить недвозначно, що за владу, за перемогу партії, а не за добробут і щастя народу. І це треба добре згадати собі, щоб зрозуміти дальший хід большевицької революції в Росії.

Большевицька революція в Росії і та дійсність, яку вона там витворила, заперечили не тільки всі теорії соціалізму, але й самого Маркса й Енгельса, на яких советська "наука" і советська

пропаганда ще час-до-часу покликаються. Соціалізм повинен би означати соціальну справедливість, рівність людей і добробут. Але життя показує, що в Советському Союзі немає ні соціальної справедливості, ні рівноправності, ні добробуту. Якщо б так було, то на це можна б наводити факти, а тому, що факти говорять іншій мову, советська "наука" й пропаганда покликаються в своїх твердженнях виключно на авторитети, і то насамперед на авторитет живого ще диктатора і тирана. Правда говорить за себе сама, а тому, що ця правда є проти советського устрою, більшовицькі можновладці скріпляють її силою авторитету тирана. І хай хтось зважиться не повірити йому! Того тайна поліція (НКВД) навчить вірити...

Важливо підкреслити ще й те, що советська пропаганда користується авторитетом своїх вождів не тільки для того, щоб узасаднити, доказати правдивість своїх тверджень, які стосуються внутрішніх советських відносин, але й для того, щоб узасаднювати свої твердження, які стосуються відносин поза советським світом.

Ось один із тисяч прикладів: відомий советський "учений" та ідеолог советської доктрини М. Мітін, у довгій статті п.з. "Советская демократия и демократия буржуазная" ("Большевик" ч. 6/47), критикуючи "свободу преси" в буржуазних державах, наводить, як доказ свого твердження, знову ж... авторитет Леніна. Ленін говорив: "Свобода преси в капіталістичному суспільстві - це значить свобода торгувати пресою "и водействием" на народні маси". (Соч. т. XXIV, ст. 423). Ось вам доказ. Щоправда, він далі цитує кілька книжок, які вийшли за кордоном і які написали в більшості комуністичні агенти, де також критикується демократичну пресу, але д. Мітін забуває чомусь додати, що за кордоном принаймні ВІЛЬНО КРИТИКУВАТИ, а хай би хтось зважився критикувати у Советському Союзі советську пресу, яка цілковито стоїть на услугах і під строгою контролею більшовицької партії і советської держави! В демократичному світі може кожний заснувати собі власний часопис і писати в ньому, що хоче та критикувати не тільки капіталістів, які в більшості, як твердить советська пропаганда, наклали свій монополію на пресу, але й уряд навіть. А хай хтось зважиться критикувати в Советському Союзі, в "батьківщині пролетаряту" уряд або більшовицьку партію! Той напевне дуже скоро опиниться "під стенкою", або, в найкращому випадку, десь на далекому засланні, в ролі безправного невільника.

"Буржуазна преса" має свої хиби, має свої хиби й "буржуазний" демократичний світ, але в цьому світі вільно викривати ті хиби, вільно боротися з ними, що невільно робити в советській "демократії". Ідеального, досконалого ладу немає ніде на світі, немає його і в "найдемократичнішій" країні советів, "під сонцем конотитуції Сталіна", бо люди є тільки людьми і вони часто помиляються, але справа в тому, що в країнах "буржуазних демократій" люди признаються до помилок, дозволяють собі викривати їх з метою направи. Немає цього права тільки в країні "советської демократії": тут мусить кожний тільки слухати, підкорятися і... мовчати. Так було за царських часів, так тут є й сьогодні. Іронічний і повний гірко-го сарказму вислів Шевченка, що в Росії "на всіх язиках все мовчить, бо благоденствує" знайшов сьогодні своє класичне застосування. За царської тиранії можна було людині ще принаймні виїхати за кордон, прочитати часопис чи книжку, які появились за границею, а советський громадянин не має і цього елементарного права.

В цій советській державі не знайдете ні одної газети, ні одної публікації до продажу, які появились за кордоном. Ще більше, там не вільно мати й читати цілі серії книжок і публікацій, які появились давніше в цій же таки країні! Такої тиранії думки, слово й совісти не знає вся історія людства. І все носить назву "найдемократичнішого устрою в світі".

III

Советська пропаганда знайшла тепер новий доказ, новий аргумент для узасаднення своєї "демократії" і свого "соціалістичного" устрою. Цей аргумент повторюється на тисячу ладів і при кожній нагоді. Він звучить: велика вітчизняна війна Советського Союзу проти гітлерівської Німеччини показала непереможну силу советського суспільного і державного устрою. Війна показала, що "советський суспільний устрій є ліпшою формою організації суспільства, ніж будьякий інший несоветський суспільний устрій". (Сталін). Війна показала, що советський державний устрій є ліпшим державним устроєм від усіх тих, що їх тільки знає історія, що в советській державі "національне питання і проблема співпраці націй вирішена ліпше, як у будьякій другій багатонаціональній державі". (Сталін).

Цей цитат ми взяли із згаданої вище статті М. Мітіна. Таких цитатів можна навести сотки й тисячі. Так сказав Сталін, і в це мусить ВІРИТИ кожний, хто не хоче попасти в неласку і не відчувати на собі караючої руки "соціалістичної батьківщини". Ще більше. Советська пропаганда твердить, що "советська держава й советська соціалістична демократія вийшли не тільки переможними з війни, але вони переживають тепер новий розквіт, добиваються нових успіхів". Доказ: "В ряді європейських держав — у Югославії, Болгарії, Чехословаччині, Польщі й інших — виріс народній демократичний устрій". "Визволившись за допомогою советської армії від гітлерівського гніту", народи цих держав "стали будувати в себе демократичні порядки по-новому, відмовившись від старих зразків буржуазно-парламентської демократії". (М. Мітін, цит. стаття). Додаткові успіхи, але не для народів згаданих держав. Успіхи має тільки московсько-большевицький імперіалізм, який поневолив нові народи. Останні події в Румунії, Угорщині, Болгарії й Польщі показують, що там заіснував не режим свободи, але терору й насильства. В Угорщині насильно скинуто законний уряд, заарештовано сотки політичних діячів, генерального секретаря найбільшої угорської партії дрібних хліборобів Белу Ковача замордовано в тюрмі, а прем'єр міністрів Ф. Надь мусить рятувати своє життя втечею за кордон. "Ми перетворилися в поліційну державу", — заявив провідник опозиції мадярської д. Сульок. "В Угорщині панує тиша і спокій — тиша страху і терору" — заявив далі Сульок. А Мітін називає цей стан "новим розквітом советської демократії", "визволенням за допомогою советської армії". Те саме діється і в Румунії, в Болгарії, в Польщі, в Югославії і всюди там, де простгла свою руку "квітуча советська демократія". Це саме, або ще гірше, діється десятки років у самому царстві "пролетарської" диктатури.

Але вернімся до твердження советської пропаганди про те, що советський устрій і "советська демократія" доказали свою вищість тим, що Советський Союз виграв війну. Тут треба розрізнати два

моменти: момент вищости советського суспільного устрою і момент "щасливої" розв'язки національного питання в "багатонаціональній державі".

Чи виграння останньої світової війни може бути доказом для вищости советського суспільного й державного устрою в СССР? Ні в якому разі. І то з таких причин: ніколи війна й її вислід не були доказом доброти якогось державного чи суспільного устрою. Війни провадили й вигравали в історії і найбільш назадницькі, тиранські та недемократичні суспільно-політичні устрої. Війни провадили і вигравали такі тирані, як Аттіля ("Бич Божий"), Джін-гіс-хан, турецькі султани й російські царі та багато інших, які очолювали найбільш назадницькі, "реакційні" й зовсім не демократичні держави. Держава Джін-гіс-хана перестояла навіть на біля 100 років свого кривавого тирана, але не тому, що її устрій був "советський" і поступовий, а тому тільки, що цей жорстокий диктатор своєю кровожадною рукою здавив був і вбив у населенні всяку й найменшу спробу спротиву. Тайною успіху цих тиранів був страх, який вони розсівали на кожному кроці. Всякий, що важився піднести голову, втрачав її. СТРАХ Є ТАЙНОЮ УСПІХУ І СОВЕТСЬКОЇ ДЕМОКРАТІЇ ТА СОВЕТСЬКОГО СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО УСТРОЮ.

Війну виграв не тільки Советський Союз, а й "буржуазні капіталістичні" країни. Ще більше. Без допомоги цих "буржуазних і капіталістичних держав" советська держава мабуть ніколи не була б виграла війни проти свого гітлерівського побратима. В хвилину, коли гітлерівські дивізії стояли під Ленінградом, Москвою і Сталінградом, англо-сакське летунство нищило німецьку індустрію, дезорганізувало німецьку господарку, деморалізувало населення, пустошило країну, а на кінець "капіталістичні держави" висадили свої мільйонові війська в Італії та Франції і тим завдали смертельний удар німецькій воєнній машині. Тому мабуть не буде перебільшенням, коли твердитимемо, що не советський, а капіталістичний устрій виграв другу світову війну. Не треба забувати, що в останні роки війни советська армія без американсько-англійської допомоги не мала б ні зброї, ані амуніції. А без зброї й амуніції війни не тільки не можна виграти, а не можна її й провадити. Це факти. Проте, ми не хочемо твердити, що капіталістичний устрій досконалий і він виграв війну. Тут рішальними були інші чинники, про які не будемо говорити, бо це не входить в наше завдання. Історія колись устійнить, у чому була тайна успіху альянтів і неуспіху держав осі. Хочемо тільки ствердити, що ані советський, ані капіталістичний суспільно-політичний устрій не були вирішальними щодо вислуду останньої війни. Рівночасно хочемо підкреслити, що капіталістичні держави фінансували советську війну, і без цього фінансування ця війна була б дуже тяжка.

Але бо советська пропаганда йде ще далі в своїх твердженнях. Згаданий уже М. Мітін пише далі таке: "Війна викрила також великі недостачі й слабості старих буржуазно-парламентарних форм демократії. Хід історичних подій доказав із усією незаперечливістю, що держави буржуазної демократії в результаті їхнього "загравання" з фашизмом, в результаті їхньої уступчивості фашизмові в час, що попереджав другу світову війну, показали на початку війни фактично обеззброєними перед нападом,

який загрожував усім досягненням цивілізації і демократії, свободному національному існуванню цих держав. Війна показала, що тільки завдяки Советському Союзові і тій рішальній ролі, яку він відіграв у розгромі німецько-фашистських захватників, європейська цивілізація була врятована від загибелі".

Ось вам новий аргумент - безличний і брехливий, який можна вщиплювати і твердити тільки советським громадянам, що, відрізавши непроникливою залізною заслоною від решти світу, не завжди знають докладно, як дійсно розвивалися події. А ці події були такі коли вже було ясно, що гітлерівська Німеччина почне нову світову війну, тоді тільки "БУРЖУАЗНІ Й КАПІТАЛІСТИЧНІ" ДЕРЖАВИ, НА ЧОЛІ З АНГЛІЄЮ І ФРАНЦІЄЮ ВИСТУПИЛИ З УСІЄЮ РІШУЧІСТЮ ПРОТИ НІМЕЧЧИНИ, ВИПОВІВШИ ЇЙ НАВІТЬ ВІЙНУ, А СОВЕТСЬКА ДЕРЖАВА ВВІЙШЛА В ТІСНУ ПРИЯЗНЬ ІЗ ГІТЛЕРІВСЬКОЮ НІМЕЧЧИНОЮ І, ЗАКЛЮЧИВШИ З НЕЮ У СЕРПНІ 1939 Р. ГАНЕБНИЙ ТАК ЗВАНИЙ ПАКТ РІБЕНТРОНА-МОЛОВОТА, ПОЧАЛИ РОЗВІР І ПАРЦЕЛЮВАННЯ ЄВРОПИ!

Це - історичний факт. Можна з усією рішучістю твердити, що коли б СССР не був зв'язався пактом взаємного ненападу з гітлерівською Німеччиною, то ця остання була б не зважилася розпалити вогонь другої світової війни, який спричинив смерть майже 50 мільйонів людей, руїну всієї Європи і крутий поворот європейської цивілізації на кілька десятиків років назад. Другу світову війну уможливив і спровокував Сталін з його большевицькою клікою в Москві. СССР не може навіть твердити, що він був обставинами примушений іти на порозуміння з Німеччиною, бо в той самий час, як Молотов братався з Рібентропом, а Сталін обмінювався гратуляційними телеграмами з Гітлером, у Москві сиділа англійсько-французька делегація, яка хотіла дійти до порозуміння й заключення пакту з СССР, щоб тим способом протиставити спільний фронт гітлерівській агресії і не допустити до другої світової війни. Сталін ганебно зрадив Францію й Англію і пішов на співпрацю з Гітлером. Це й було основною причиною війни. В той саме час, як Гітлер із Сталіном поневолювали й грабували вільні народи Європи, тільки війська "буржуазних демократій", на чолі з Англією і Францією, кривавилися в обороні свободи й європейської цивілізації.

Із недавніх опублікованих документів виходить, що навіть у 1943 році, отже, в час, коли СССР був у союзі з "капіталістичними й буржуазними демократіями", отже й тоді це Сталін хотів знову зрадити своїх союзників і заключити сепаратний мир із Гітлером. До цього не дійшло тільки тому, що один до одного не мав уже довіри. В ім'я чого це робилося? В ім'я "рятування" європейської цивілізації? Напевно ні. Як Гітлер, так і Сталін прагнули до підбиття і поневолення всього світу, а "рятування європейської цивілізації" було для обох брехливим і підступним пропагандивним трюком: Сталін тепер хвалиться, що він урятував цивілізацію. Це саме мав робити й Гітлер, якщо б він був виграв війну. В дійсності обидва хотіли знищити цю цивілізацію - один в ім'я "расової германської вищості", а другий - "в ім'я советської демократії", "диктатури пролетаріату". Обидва - з жадоби панування, з жадоби грабіжу і з ненависти до всього великого, гарного і вищого, що зродив генії вільних європейських народів.

Сталін хоче рятувати і навіть "урятував" європейську цивілізацію, - пишається советська пропаганда. Але що ж в ім'я чого

рятує її Сталін, коли вся ця цивілізація є витвором "буржуазно-капіталістичної системи"? Це ж не советська цивілізація, а Сталін твердить, що все не советське є зло, назадняцьке і реакційне. Тому мабуть не зробимо похибки, коли будемо твердити, що під кличем рятування європейської цивілізації криється той самий злочинний намір, який крився за облудними гаслами большевиків у перших днях їхньої революції, коли вони під кличем "земля селянам" грабували цю землю в селян і перетворювали їх на невільників і рабів.

ІУ

Комунізм ставить ціль - поневолення людини й цілих народів та опанування, за допомогою облудної комуністичної ідеї, всього світу. За комуністичною ідеєю криється чистої води московський імперіалізм. Для цього большевицькі провідники в Москві, послугуються всякими викрутками й проголошують усякі гарні пропагандивні кличі, щоб приховати за ними дійсні свої наміри. Найтяжче оправдати зраду марксизму, від якого відійшли большевики так із тієї причини, що розвиток світових подій не пішов тим шляхом, який пророкував Маркс, як і тому, що московські большевики поставили собі іншу мету від тієї, яку хотів бачити Маркс. Щоб оправдати зраду марксизму, большевицька пропаганда на всякі лади користується словами Леніна, який сказав: "Ми не дивимось взагалі на марксістську теорію, як на щось заокруглене і ненарушне". Теорію Маркса треба далі розвивати, щоб не остатися поза життям. "Ми тієї думки, що російські соціалісти конечно мусять дати цілком самостійне опрацювання марксістської теорії, бо ця теорія творить тільки загальні провідні засади, які в окремих випадках мають інакше пристосовуватися в Англії, як у Франції, інакше у Франції, як у Німеччині, інакше в Німеччині, як у Росії". (Ленін. Твори, т. III, стор. 492, рос. вид.). Отже, щоб "не остатися поза життям", большевики розвивають цю теорію так, як їм потрібно для вдержання панування свого - для своїх політичних цілей.

Ленін називав державу "машиною для вдержання панування однієї класи над другою". (Відчит Леніна у Москві 11 липня 1911 р.), а Енгельс, за Марксом, твердив, що з хвилини, коли вже не буде суспільних класів, а особливо коли виникне соціалістичне суспільство, в якому вже не буде класів, що їх треба б нищити, тоді "замість уряду над особами, прийде адміністрація над речами та керівництво продукційними процесами". "Держава не буде знесена, вона завмре" (Ф. Енгельс. "Переворот науки пана Євгена Дюрінга", Москва-Ленінград, 1934, ст. 275 - 276). Тому виникає питання, яке ставить собі Сталін у промові з березня 1939 р. на партійному дні комуністичної партії Советського Союзу: як поконити далі існування європейської держави, чейже в СРСР уже знищені класи визискувачів і запроваджено соціалізм, отже, нема кого далі нищити? І Сталін відповідає: це все правда. Але ми здійснили соціалізм тільки в одній-єдиній країні. Навколо нас існують далі капіталістичні держави, які тільки й чекають того, щоби вдертися в нашу країну і знищити всі її дотеперішні здобутки. Енгельс не передбачив такої ситуації, він не уявляв собі, що соціалізм може здійснитися тільки в одній країні й тому не дав відповіді на це питання. Тому цю проблему мусить розв'язати Сталін, і він так її розв'язує: "Ми перейшли дві фази дотепер. Перша фаза - це період від

жовтневої революції аж до ліквідації класу визискувачів. Друга фаза - це період від ліквідації капіталістичних елементів аж до перемоги соціалістичної господарської системи й до прийняття нової конституції. В зв'язку з цим змінились і функції нашої соціалістичної держави. Функція мілітарного здушення внутрі держави відпала - вмерла, бо визиск був знищений, визискувачів більше нема, і тим самим немає вже пікого, кого треба б здушувати. Замість функції здушування, одержала держава функцію охорони соціалістичної власності перед злодіями і розтратниками народного майна. Функція мілітарної охорони країни перед нападами зовні залишилась повнотою, в наслідок того залишилась і червона армія, воєнна фльота, як і карні органи та інформаційна служба, конче потрібні для викривання і карання шпигунів, убивників та шкідників, яких висилають закордонні агентури шпіонажу в нашу країну".

І на кінець такий акорд:

"Чи залишиться в нас держава і в період комунізму? Так, вона залишиться, якщо капіталістичне оточення не буде зліквідоване і якщо не буде усунута небезпека воєнних нападів ззовні".

До цих слів Сталіна можемо тільки додати: держава залишиться навіть тоді, коли б у всьому світі запанував комунізм, бо "злодії" і шкідники будуть завжди, зло буде існувати і в комуністичному царстві, бо речі належать людям і люди ними управляють, а якщо має бути задержана "адміністрація над речами", то це буде й адміністрація над людьми, бо - і це найважливіше, - доки буде існувати організоване суспільство, хочби і в світовому масштабі, то хтось мусить тім суспільством керувати. Чи це керівництво буде називатись державою, чи адміністрацією, чи ще якось інакше, - це справи не міняє. Справа не в назві, а в змісті, тому і теорія Маркса, Енгельса й Леніна, і тиради Сталіна лишаються тільки блахманом, щоб прислати людську чуйність і робити свою чорну роботу. Справа не в знесенні - ліквідації держави, а в затвердженні такого ладу, в якому була б соціальна, господарська, культурна і політична справедливість, та щоб кожна одиниця і кожний народ жили свободним життям. Природа встановила певні закони, а з них найважливіші - це свобода одиниці й народів, і якщо ми будемо шанувати ті закони, тоді настане той дашливий час, за яким так тужимо.

Нам не доводиться говорити про функцію советської держави внутрі, бо її знає світ добре. Останні відомості, до їх маємо від утікачів із країни "демократії вищого типу", говорять, що в советських тюрмах залишились тепер тільки немічні й каліки, - і то переповнені тюрми! - бо всі здібні до праці "злодії, шкідники і шпигуни" вездані на каторжні, невольничі роботи, щоб у "бригадах смерті" кувати зброю для "ліквідації капіталістичного світу". Хто ці "злодії, шкідники і шпигуни" - за незначними винятками - світ знає також. Важливо звернути увагу на заяву Сталіна, в якій він каже, що советська держава й советська армія після здійснення "соціалізму" внутрі країни, буде тепер розбудовуватись для своїх зовнішніх завдань, якими є "ліквідація капіталістичного світу". Завдання ясне. Сталін уже здійснює цей свій наступний план. Прокладає: Угорщина, Румунія, Болгарія, Польща, Югославія й інші. Він це здійснює, знаємо також. Це

y

Большевизм - проти такої розв'язки питання демократії. Чому? Бо Сталін сказав (патер діксіт!) 1936-го року (цитуємо за згадуваною вище статтю М. Мітіна): "Що торкається свободи різних політичних партій, то ми тримаємося тут іншого погляду. Партія є частина класу, а значить і свобода партій може існувати лише в такому суспільстві, де є антагоністичні класи, яких інтереси ворожі й непримиримі, де є, скажімо, капіталісти і робітники, поміщики і селяни, куркулі і біднота і т.д. В СРСР немає вже таких класів. В СРСР є тільки дві класи - робітники і селяни, інтереси яких не тільки не ворожі, а навпаки - дружні". "Тому в СРСР є місце тільки для однієї партії - комуністичної партії." Отже, в СРСР все ж таки існують дві класи, інтереси яких, на нашу думку, не можуть так легко покриватися. Ці інтереси ніколи й не покривалися. Хіба покриваються вони тепер, коли селяни насильно й пролетаризовано, значить - перетворено в стан невільників, залежних не від живих людей, а від страшного, анонімного молоха - від соціалістичної держави, виразником якої є НКВД.

Але й такі, знані кожному, глибокі й нерозривно зв'язані з людською істотою почуття, як любов до родини, до батьківщини, віра в вищу істоту, туга за красою, за правдою — чи мають вони щось спільного з чисто матеріальним буттям? Чи злучені вони з матерією, з буттям, чи стоять поза нею — це філософічне питання, на яке ми не збираємось відповідати. Ми тільки можемо ствердити, що не мають вони в собі нічого утилітарного, нічого, що можна б зміряти мате-

ріальними цінностями. Люди гинуть за честь, за родину, за батьківщину, за друга, хоч у цьому немає ніякої матеріальної користі. Це не був випадок, що перший і другий інтернаціонали (а може й третій) скраховали якраз на недооціненні марксизмом цих глибоко людських, імперіальних моментів. Марксизм проповідував, що пролетар не має батьківщини, а має тільки спільні матеріальні інтереси, які однакові в усіх пролетарів усіх країн, а життя показало, що, крім спільних матеріальних інтересів, пролетар має ще й батьківщину, з любови до якої він готовий жертвувати не тільки спільними матеріальними інтересами, але й власним життям.

З тим явищем зіткнувся й більшовизм, тому проповідує сьогодні любов до "пролетарської батьківщини", і відновив релігійне життя. Тому більшовизм не заперечує вже теорії існування нації, тільки твердить, що все питання "виключно складне", а розв'язати його може лише советський устрій. На практиці це виглядає так, що один народ — у даному випадку "великий російський народ" — гнітить, як і дотепер гнітив, усі інші поневолені народи.

Вертаючись до вищепоставленого питання, ми мусимо ствердити, що партія не є, або, принаймні, не мусить бути "частиною класи", і що побіч "класових інтересів" і матеріальних вартостей, є ще й некласові інтереси й нематеріальні вартості. Інша теорія марксизму-більшевизму є таким самим "опіумом для народу", як і теорія про те, що більшевизм створив "таку політичну організацію суспільства, яка в мільйони разів демократичніша від найдемократичнішої буржуазної республіки". (М. Мітін).

Большеви́зм твердить, що йому не треба партій, бо в СССР утесні народ чи всі народи мають одну думку, і комуністична партія користується стовідсотковим довір'ям і любов'ю всього народу. М. Мітін зауважує, що від схвалення нової конституції в 1936 р. "советський народ" ішов чотири рази до виборів і всі чотири рази майже стовідсотково голосував за кандидатів "більоку комуністів і безпартійних". А в сталінській виборчій окрузі Москва, де в депутати верховного совєта РСФСР "баллотировался 9 февраля 1947 г. И. В. Сталин", узяло участь 100% голосуючих". І при цьому не було ні неуважених, ні з викресленим кандидатом бюлетенів, "І. В. Сталін був однодушно вибраний депутатом". Вислід, який нам морозить думку! Коли б сам Бог — у якого ми віруємо — був там кандидував, то чорт напевне був би хоч одного голосуючого або примусив сидіти дома через якусь недугу, або був би навів на нього якесь божевілья, і він був уважав свій голос. А тут і цього не було. Країна, якої і біблійний, первісний рай не знав! В цей вислід можна тільки вірити, бо розум відмовляється від послуху. Зрештою, і в "Рассю" можна тільки вірити, як сказав котрийсь московський поет.

Оправдуючи свою надзвичайно "об'єктивну" характеристику комунізму, Дюверке каже, що дехто може зауважити таке: "Зректися хоч тільки переходово від існуючої політичної демократії, щоб збудувати майбутню соціальну демократію, означає випустити з рук жертву, щоб піняти тінь". Ми цього закиду не робимо. Ми тільки стверджуємо, що більшевизм (і то в московській формі) ніколи не мав за мету здійснити ні соціальної, ні політичної демократії. Після повалення царату більшевизм запровадив у Росії ще більшу тиранію, яка не має нічого спільного з ніякою демократією.

П. К. БОЯРСЬКИЙ

УКРАЇНСЬКА ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА

I

Думаємо, що не будемо далекі від правди і нікого не скривимо, коли скажемо, що на відтинку нашої внутрішньої ПОЛІТИКИ не все в порядку. Ба що більше – можна сміливо поставити питання: а чи взагалі існує українська внутрішня ПОЛІТИКА?

Зупиняючись над відповіддю на це питання, з прикрістю приходимо до висновку, що українська внутрішня ПОЛІТИКА, як окрема ділянка українського суспільного життя, НЕ ІСНУЄ!

До такого прикрого висновку доходимо на основі обсервації нашого суспільного життя, з менше чи більше жалюгідними явищами в ньому – так у минулому, як і в сьогоднішньому, так у Краю, як і на еміграції.

З чим же тут маємо до діла?

Це питання можна розглядати в двох площинах, а саме: в площині ЕТИЧНО-МОРАЛЬНІЙ і в площині СОЦІОЛОГІЧНІЙ. Ми тут, у цій статті, не будемо зупинятися над етично-моральною стороною цього питання. Для нас сьогодні цікавіша СОЦІОЛОГІЧНА його сторона.

Отже, всі ми – чи хочемо, чи не хочемо, мусимо погодитися, що ПОЛІТИКА, в чистому розумінні того слова, так, як її розуміли основоположники політики – старовинні греки для своїх "поліс", тобто державно-адміністративної одиниці, як ЦІЛОСТИ, з усіма ділянками і галузями, є ФУНКЦІЄЮ чи чинністю, або ділянкою, яка охоплює увесь суспільний організм його життя з усіма ділянками й галузями, дбаючи про унапрявлення його і скоординування дій. В політиці, як функції чи ділянці, як у соці, збігаються всі інші ділянки і галузі життя суспільного організму і тут, своїм порядком, як у горні, перетоплюються і звідси знову промінюють на всі ділянки і галузі того ж суспільного життя, створюючи з того життя одну гармонійну цілість і зберігаючи, таким чином, ОДНІСТЬ суспільного організму – народу.

ТАКЕ розуміння ПОЛІТИКИ збереглося у всіх ПОЛІТИЧНО-ЗРІЛИХ народів, починаючи старовинними греками, на сьогоднішніх державних народах кінчаючи.

Само собою розуміється, що ТАКА політика вимагала й вимагала СПІЛЬНОГО ПОЛІТИЧНОГО ЦЕНТРУ, в якому заступлені були б усі шари суспільного організму і його життя. Для державних народів таким спільним політичним центром є державна ВЛАДА чи уряд включно з державною ЗВЕРХНІСТЮ.

Для поневолених народів це мали б бути НАЦІОНАЛЬНІ РАДИ, чи, з аналогічними завданнями, КОМІТЕТИ, чи інші СПІЛЬНІ, воєнаціональні ПОЛІТИЧНІ ЦЕНТРИ.

ТАКА ПОЛІТИКА, як окрема суспільна функція, вимагала й вимагає окремих людей з політичним знанням і досвідом. До таких людей, до ПОЛІТИКІВ ставилося й ставиться, крім вимог ЗНАННЯ Й ДОСВІДУ, ще й вимоги МОРАЛЬНО-ЕТИЧНОЇ натури. Це зовсім зрозуміло. Цим же людям, ПОЛІТИКАМ, довіряється, і в руки цих людей – політиків, у повному довір'ї до них, складається доля мільйонів людей і народів.

Політика, як ОКРЕМИЙ ФАХ, у старовинні часи, а в деяких народів ще й сьогодні, переходила з батька на сина, була, так би мовити, спадщиняним фахом, як усі інші фахи в тодішні часи. В міру культурного і цивілізаційного розвитку і росту, що охоплює собою й поділ праці, коли то політика ставала щораз то складнішою, а політичний досвід і знання можна було вже передавати не лише шляхом спадщиняним, але й науковим, коли для політичної освіти треба й можна було творити наукові інституції, тобто високі школи, тоді політика, як ФАХ, стала, так би мовити, усупільнена, тобто перестала бути родовим привілеєм, а стала доступна всім громадянам, що мали чи мають вामилування й здібності до політики.

Але тим усупільненням політика не перестала бути ОКРЕМИМ ФАХОМ, ані політиків не звільнено від вимог знання й досвіду та морально-етичних засад. Навпаки, з уваги на щораз то більшу складність і відповідальність у політиці, ці вимоги збільшилися.

Політика із стадії кустарно-аматорської перейшла в стадію фахову, яка вимагає великого оприту й мистецтва. Сьогодні політика – це мистецтво, а від політиків вимагається знання політичного мистецтва так само, як від інших митців знання їхньої діяльності мистецтва.

І в політиці-мистецтві мається справа так само, як у мистецтві образотворчому чи іншому. Політика – це надзвичайно відповідальне діло. Тим можна пояснити так часті кабінетні кризи міністрів-політиків. Кабінетні кризи, хоча з погляду державницького і державного є негативні явища, з уваги на тяглість праці, та все таки, з погляду морально-етичного – виправдані, бо доказують, що люди-політики-міністри керуються морально-етичними засадами.

Політик, який ніколи не подається до демісії і який постійно є при владі і вчора реалізував одні, сьогодні другі, а завтра готовий реалізувати треті і т.д. ідеї, які ніколи не були його власними ідеями, це є політик-плагіатор. Найнебезпечніша порода людей, зокрема в політиці. Ніколи не можна бути певним, що такий "ремісник" за "штуку втне". І коли сьогодні знаходяться серед українських політичних груп люди, які роблять таку "політику" і вершком "політичної мудрости" вважають приотосування себе до кожної ситуації, щоби лише не зійти з арени, а найспритнішим політиком вважають того, хто вмів одну й ту саму, приміром, блакитну барву назвати, що вона є червона, іншим разом – що біла, а ще іншим – що чорна, або в різних із собою сполуках – це є лише доказом шкідливого і нетворчого плагіаторства. І тут, а не деінде треба бачити "кризу", під "подуном вітрів з (різних) закордонів". Яким треба "основного лікування".

П

Коли українська суспільність мусить щойно змагати за політико-мистецтво, що ж, власне, існує у нас, може спигати громадянин, який стільки слухає й читає про українське політичне життя, про боротьбу в ньому, про консолідацію, про "блискуче відокремлення" і т.д.?

І слушний запит. Але річ у тому, що крім політики, існує й така звана "політична діяльність". "Політична діяльність" — це тінь політики — байдуже якої: скритої, чи явної. І крім політиків, справжніх політиків-мистців, як фахівців, існують так зв. політичні діячі. Політичні діячі це не є фахові політики, це не є мистці, це є АМАТОРИ. Політичною діяльністю займаються також по-аматорському "політичні діячі"; це є, якщо б хотіти образно представити, ТІНІ справжніх політиків-фахівців.

І тут так само, залежно від того, чи даний політичний діяч діє суверенно, в ім'я якоїсь ідеї чи концепції, ним сприйнятої, як своєї власної, як неподільної частини його ества, чи в ім'я дрібних амбіцій, виявиться, як розвинеться його політична діяльність і які будуть її наслідки — так для нього о. Зисто, як і для його народу.

Буває часто, що з ідейних політичних діячів виростають згодом справжні політики, які ні в чому не уступають суверенним політикам і дійсно стають справжніми політиками-мистцями.

Іншою групою "політиків" є "політики-демагоги". Вони все будують на хворобливих амбіціях, на дуже обмеженому розумінні дійсності та уяві, рівно ж обмеженій, про розвиток подій і проєкцій в майбутнє, в якому вони хотіли б бачити себе на "чільному місці". Їхня уява поза них самих і їхнє "чільне місце" не виходить, і тому не може розвинутися ані вшир, ані вглиб. Але зате вони фізично дуже рухливі, і в тій рухливості розвивають свої впливи, своїм декламаторським хистом, конглоуванням різними ідеями, відомостями, обіцянками, плянами і т.д., як справжні факіри, гіпнотизують маси і виробляють "суспільну спільну". Вони наліво і направо підписують векселі обіцянок і їх, де треба, дисконтують. Але виникає питання: а що станеться, коли треба буде той вексель викупувати, а сподіваного "капіталу" не буде? Це питання для політика-демагога не справляє жодних труднощів. Не одержавши сподіваного капіталу на викуп векселів з одного джерела, він з місця перекидається на другий "варстат", чи якимось іншим способом намагається — якщо не викупити, то бодай "прольонгувати" вексель-кредит, а ще чого доброго, й одержати новий вексель.

Але тут, власне, вже "політика зустрічається з етикою" і естетикою. Хай тут ніхто не покликається на те, що життя йде вперед і вимагає змін. Так, то правда — життя йде вперед і вимагає деяких змін, але не змін засадничих і непорушних правд і законів.

Християнізм був вимогою поступу в людському житті і співжитті. Але Христос не змінив, лише доповнив релігію. На десятьох заповідях Божих старого завіту, як на незрушних правдах, збудував нову релігію, доповнюючи стару лямпадарним "не чини другому, що тобі не мило". І тим оздоровив і скріпив людську спільноту, яка розкладалася.

Демагоги-політики розкладають суспільність — так під оглядом

морально-етичним, як і соціологічним. Вони держать народні маси в постійному, безнастанному внутрішньому бурлінні і порешкоджають кристалізуванню й устійненню чітких і стійких, так морально-етичних засад, як і соціологічних чи суспільних творив, включно до суспільно-національного організму - народу, як окремої і єдиної спільноти. Для демагогів немає чітких і стійких вартостей ані етичних, ані соціологічних. Для них усе є в пливкому стані, без тверді, що можна вливати в яку завгодно форму.

Таку політику піддержують, а декоди й самі інспірують агентири, яким, власне, й залежить на тому, щоб не допустити до кристалізації устатковості - чи то морально-етичної, чи соціологічної, чи обох разом, у даного народу.

Але ми вже згадали, що політики не можна надуживати, бо за надужиття в політиці КАРАЄТЬСЯ!

Хто політику, в своїй ремісничій ментальності, надуживає для особистих чи групово-партійних інтересів - байдуже яких - і тим способом свідомо, чи несвідомо піддержує різні ворожі, чужо-національні інтереси, байдуже якого характеру агентури, які розкладають суспільно-національний організм, у того мусить бути відібраний той його "політично-ремісничий варстат", чи якимось іншим способом він має бути покараний і знешкідливлений.

До голосу мусить прийти СПРАВЖНЯ ПОЛІТИКА, оперта на чітких і стійких морально-етичних і суверенних засадах, з чіткою і ясною візією майбутнього. І вона, така справжня політика, в здорових і політично-зрілих народів приходить.

Політики-демагоги не наставлені до суверенної і всеобіймаючої політики. Вони спеціалісти політики провінціальної чи міжгрупової боротьби, думаючи, що справжня політика, яка зводить усіх до спільного знаменника і координує дії, відбувається, або буде відбуватися десь колись.

Якщо ж трапляються політичні діячі, що з щирого серця хочуть замирення з іншими групами, то не в ім'я спільної політики, не в ім'я спільної боротьби з кимось чи за щось і спільного будівництва.

Народи, у яких політика опирається на таких діячах, політично дегенеруються і пропадають, бо внутрішню у них або наступає хаос і анархія та взаємопожирання, або спокійна "тиша води і низька трава" "тишина", а вслід за тим назовні вони не можуть ніколи, ніде вчасно політично себе проявити чи виявити в усій повноті та бути відпорними на ворожі замах.

Відносно ж поневоленого народу панівні народи-окупанти вживають усіх заходів, щоб не допустити до того, щоб у поневоленого народу з'явилися і зросли кадри політиків-фахівців, лише держать їх на поземі політичних діячів, як тіні справжніх політиків панівного народу - окупанта. Тому то в сьогоднішній совєтській Україні на керівних постах у політичній діяльності поставлені різні постішеви, хрущови і кагановичі, вдержуючи українців на підрядних постах, як тіні тих же постішевих, хрущових і кагановичів.

III

Координація внутрішньо-національного життя, узгіднення дій

окремих політичних груп вимагає окремого, суверенного, загально-національного політичного центру.

Український народ, сотнями літ поневолений, не міг вести й не вів справжньої політики, а тим самим не міг виховати й не виховав, за малими винятками, справжніх політиків, на рідних землях під окупаціями.

Під тими займанщиками, де було допущено організування українських політичних партій, як, наприклад, у передвоєнній Польщі, Чехословаччині та Румунії, ці партії — по волі чи по неволі — включалися в політику окупанта, висилаючи СВОЇХ представників до законодавчих установ окупантських держав.

Таким чином включалися вони — байдуже, де деколи, як опозиція — в політику окупанта, залишаючи за собою партійну політику в рамках політики окупанта. Справжньої української, чи якоїнебудь іншої політики ці партії не могли вести й не вели. Це фатально відбилося на політичній ментальності деяких тогочасних політичних діячів, які майже до кожного політичного чи суспільного питання підходять з точки погляду партійних чи групових інтересів. Цього партійно-групового тягару вони не можуть позбутися, і той тягар держить їх на приземному рівні і не дає їм змоги підноситися вище понад групо-партійний егоїзм, до загально-національних висот. Не можуть змінити ментальності політичного діяча на справжнього політика, який з висоти загально-національних інтересів оцінює і цінить однаково всі частини, всі елементи, які творять цю загально-національну цілість.

Це не значить, що український народ не в стані вести справжньої політики. Навпаки. Український народ впродовж своєї історії — так княжої, як козацько-гетьманської доби — як, зрештою і в епоху нашої державності 1918-20 років, та впродовж останнього чвертьстоліття визвольних змагань, дав безсумнівні докази, що він може дати справжніх політиків, які поведуть справжню політику.

Але, як доказує нам наша історія давнього і недавнього минулого та останнього чвертьстоліття, такі справжні політики родяться, формуються і виростають в революційних визвольних змаганнях за політичну самостійність. Тут, у чинних визвольних змаганнях за політичну самостійність усього народу, не в співпраці, а в чинній боротьбі з окупантом, ціною крові і життя, в неупинній небезпеці, яка чигає на кожному кроці, твориться, дозріває й ведеться справжня політика поневоленого народу. Тут, у тих чинних змаганнях справжньої політики, формується справжній політик. Бо тут, і лише тут, у чинних змаганнях за політичну самостійність усього народу, формується розуміння суверенності і цілості (соборності). І тому не випадок, що не групова чи особиста амбіція, лише революційно-політична дія зродила в рядах українських націоналістів вимогу й ініціативу створення спільного політичного центру.

Такого спільного політичного центру вимагає наша епоха революційних визвольних змагань, щоб із того спільного керівного політичного центру виходили напрямні і доручення, чи накази, устійнені і оформлені, як наслідки спільних узгоджень.

І тими вимогами керувались українські націоналісти від самого початку проєктування спільного політичного центру в 1926 р. по смерті Голови Директорії і Головного Отамана Симона Петлюри.

І ТАКИЙ СПІЛЬНИЙ політичний центр з ТАКИМИ завданнями стане, силою факту, і ЄДИНИМ ПОЛІТИЧНИМ ЦЕНТРОМ.

І тоді, і лише тоді українському суспільно-національному організмові привернеться моральну і політичну гідність.

Ці напрямні були й є впливом істоти українського націоналізму в дійсності так зовнішнього, як і внутрішнього порядку, в якому український народ перебуває та, нарешті, в погляді на майбутнє, яке є перед українським народом і яке він мусить пройти і перемогти на визвольному шляху до відновлення Самостійної Соборної Держави та її розбудови.

Прикладів недавнього минулого дуже багато. Приміром: усі українські політичні партії СОЛІДАРНО поборювали й нищили український націоналізм і ОУН. Але чи ТА "солідарність" зобов'язувала когонебудь із "солідаризованих" до чогось більшого, як до поборювання когось чи чогось? І чи ТА "солідарність" вдержалася по закінченні "солідарної" боротьби або навіть впродовж тієї боротьби, щоб її "солідарно" закінчити? ТАКА "солідарність" чи "солідарна постава" зовсім не перешкоджала "солідаризованим", уже впродовж "солідарної" боротьби, не згадуючи вже по боротьбі, взаємно собі кинутися до горла чи обвинувачувати одні одних.

Чому ж так сталося з тією "поліархією"? Зовсім просто. Та

"солідарність" побудована чи створена була лише на НЕГАТИВНОМУ, тобто, на поборюванні, нищенні, чи руйнуванні когось чи чогось. Тій "солідарності" бракувало одного, що й умістовляє справжню солідарність, а саме – конструктивно-будуючій ідеї та історичної відповідальності за наслідки. І коли прийшла хвилина тієї відповідальності, та "солідарність" скінчилася. І тому доля кожної ТАКОЇ "солідарності", викалькульованої чи обчисленої на інтерес, була, є й буде такою, яку бачимо на різних прикладах. Бо ТАКА "солідарність", для якої надживається терміну "солідарність" чи "солідарна постава" або навіть "національна солідарність", дійсно "для мізерних цілей" і робиться дійсно засобом "тактичного маневрування" в поборюванні своїх протизників чи ворогів, – є профанацією солідарності. І слушно сказано, що з "такою солідарністю національною" український народ не може мати нічого спільного".

Українецький народ прийме і сприйме, бо відповідає його традиції і духовому наставленню, лише конструктивну і будуючу національну солідарність. І ЦЕЙ національний солідаризм є істотний ОУН під проводом полк. А. Мельника, визначає й унапрямує так внутрішню, як і зовнішню політику ОУН, з її концепцією творення спільного політичного центру і відповідальності за нього.

Коли ж іде про дальші два моменти, які визначали й визначають українську внутрішню політику, а саме – ДІЙСНІСТЬ і МАЙНТЕНС, то, як сказав Голова ПУН полк. А. Мельник у своєму інтерв'ю, уміщеному кореспондентові українського канадійського "Нового Шляху", – "основним завданням організованого українства поза межами України я вважаю гідну репрезентацію і оборону українських інтересів перед чужинним світом... (і) розв'язання цілого ряду проблем практичного характеру, які стосуються побуту української еміграції на чужині".

"Коли говорю про інтереси України, маю на увазі цілість української національно-державної справи. Підставові постулати тієї справи для всіх українських патріотів однакові: Українська Самостійна Соборна Держава... Годі однак думати, що двигнути державу можна однією дипломатією. Ця остання мусить доповнювати чинні змагання поневоленого народу, які є єдиною передумовою визволення. Такі змагання ніколи не вгавали в Україні. То ж і тепер чужинна преса повина вістек про збройну боротьбу українського народу силами відділів Української Народньої Революційної Армії (УНРА), відділами Української Повстанської Армії (УПА), відділами Оборони України. Це є вияв чинного спротиву нашої нації, всіх її соціальних прошарків, усіх політичних таборів, а головне – народньої маси..." "...завдання велетенські і вони понад силу одного чи кількох чинників нашого політичного життя, хіба всіх їх разом". "Я вже зазначив, що, на мою думку, ніяка група не є в силі винести, сама одна, всієї української справи на своїх плечах...". "Намагання монополізувати суспільно-громадський та політичний провід приводить не до об'єднання, а до розбиття нашого загалу, на занайменше – два непримиримі табори. І з цієї ситуації немає виходу, доки не зникнуть тенденції до монополюваності". "Для мене той шлях ясний і очевидний. Ним є співпраця на основі національної солідарності всіх громадсько-політичних чинників". ("Новий Шлях" – Вінніпег, Манітоба, ч. 96 з 14 грудня 1946 року).

Ось це визначало й визначає напрямні української внутрішньої

ЗА САМОСТІЙНІСТЬ

політики ОУН під проводом полк. А. Мельника.

І ми свято віримо, що до такої співпраці, на основі національної солідарності, повнотю дійдемо, і вона остаточно визначить напрямні суверенної української внутрішньої політики, яка буде зобов'язувати все українство у всіх секторах і ділянках українського життя.

"У затяжній, небезпечній і запеклій боротьбі із збройним наступом ідеологій націонал-соціалізму і більшевизму, Український націоналізм довів глибоку духово-політичну СУВЕРЕННІСТЬ своїх ідей і виявив здібності програмово формувати Визвольний Рух та політично керувати процесом революційних дій".

"Передумови своєї повної перемоги вбачає Український націоналізм у грядучих виявах своїх моральних чеснот, спрямованих діяльно на подолання українського хаосу і створення внутрішньої РІВНОВАГИ в ладовому ритмі всіх течій національного життя".

"Серед оргій галасливих честолюбців, суєтливої погоні за славою і прокльонів мстивої образи - Український націоналізм підносить в трагічну годину нашої сучасності клич ЄДНАННЯ і покори перед маєстатом грядучої України, спадкоємця століть історії і творця нового ладу - НАЦІОНАЛЬНОГО СОЛІДАРИЗМУ".

(З тез Жовтневої (1945 р.) Конференції ОУН).

ЗА САМОСТІЙНІСТЬ

Вибори до краєвої ради 9.2.1947 р. пройшли спокійно, бо селяни і партизани зрозуміли, що ніякий опір не дасть найменшої користі, а завдасть тільки великих втрат. По виборах большевики пляново готуються запроваджувати колгоспи. З початком весни почалася кампанія колективізації. Селяни не вписуються до колгоспів, за них примушують це робити сільради та земельні громади.

-еєеєе-

РОЗМІРИ КОНТИНГЕНТІВ ТА ЯК ЇХ СТЯГАЮТЬ

(А-). Контингенти (сільсько-господарські податки) накладають на селян величезними розмірами. Партія й уряд стараються цим способом знищити приватні господарства та сколективізувати господарів. Розміри контингентів такі, що після здачі їх селянинові не лишається нічого на власний прожиток. І такий селянин тим примушується "добровільно" вписуватися в колгосп. Промислові культури (цукровий буряк, наприклад) селянин мусить цілком здавати державі, не маючи права залишити собі нічого. За здачу одного центнера цукрового буряка держава платить 3 карб. 50 коп., за метр пшениці - 6-7 карб., а в продажу метр пшениці коштує 5000 карбованців. За здачу буряків приплачується ще, правда, одноразово селянинові по 1 клгр. 700 гр. цукру.

Контингенти визначає і стягає земгромада, які організовано в кожному селі. Контингенти бувають нерівні, залежно від ґрунту, кількості атмосферних опадів у даному районі і т.д.

Селянина, який неспроможний виконати непомірного контингенту, карають в'язницею. На його господарстві провадять трус, і все, що потрапить під руки, забирають, навіть одяг та інші домашні речі.

Крім примусових контингентів, накладають на селянина ще так звані "держзакупи". А їх безліч. Мають право закуповувати (а селянин мусить продавати) військо, залізниця, депо, різні заводи і підприємства. В своїй пресі большевики голосять, що селяни на держзакупи відпускають продукти добровільно. А насправді ці продукти стягає НКВД і військові залоги дійсним грабіжницьким способом. Крім того, селяни ще мусять здавати багато яєць і молока. За ці продукти, крім грошей, нічого більше не дають. Молоко, здаване селянами, перевіряють і, якщо процент товщу виявиться низький, селянина віддають до прокурора, обвинувачуючи за саботаж.

-еєеєе-

Д О Л Я С Е Л А Н А З У З

(-Юр-). Коли село дало згоду на влаштування колгоспу, тоді приходить комісія в райбудбюра, яка робить шкіц села і відсилає його до області. Область, підтвердивши старий план села, пересилає його до краю. Там виготовляють новий план села - вже колгоспного, згідно з яким усі хати в селі мають бути при куні.

Тепер запроваджено такий порядок, що село може й не давати згоди на організацію колгоспу - вистарчить, як за село підпишеться сільрада чи земгромада, і тоді всі колгоспні закони стають

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(За переказами
очевиддів).

СЕЛО НА ЗАХІДНО-УКРАЇНСЬКИХ

ЗЕМЛЯХ ВІД 1944 р. ДО КІНЦЯ КВІТНЯ 1947 р.

(С-). Коли прийшли більшовики, вони спочатку займали лише міста. Села були наче самостійні, для окупанта недосяжні. Вони мали свої збройні партизанські загони, які всякий більшовицький наступ відбивали. Тільки згодом почалися масові облави більшовиків для винищення протисовєтського елемєнту, який стояв їм уперек дорєги і не давав розвинути комуністичної праці.

Першим кроком більшовиків було забрати всю молодь до війська. Для цього влаштовували сильні облави на окремі села. Селяни-мужчини всі без винятку ховались, або вступали в партизанські куці. Облави не давали більшовикам ніякої юристи, а приносили тільки втрати, бо сильні, з'єднані партизанські загони атакували червоні війська, завдаючи їм тяжких поразок. Мало того. Партизани і з власного почину нападали на районні центри. Тоді більшовики стягли сильні військово-поліційні з'єднання для винищення партизанки. І почалися наїзди на села. Багато сільського добра більшовики понижили, хати попалили. Почалися масові арешти і вивози. Останньої зими дали майже в кожне село військові частини. Військо ставилося до всіх, як до ворогів ССРСР. Воно грабувало, арештовувало, вбивало зовсім невинних лєдєй. Після послаблення партизанських сил, партія кинулась на села з своєю пропагандою. Понакладали на селян великі податки і контингенти. Після того пішли так звані держзакупки. Селяни часто цьому опирались, заявляючи, що нічого вже не мають, але партія на це не зважала, посилювала військо, яке насильством і грабунками забирало у селянина всяке майно.

Селяни почали впадати в розпуку. І справді. Кожний, хто опинявся більшовицькому урядові, був заарештований, вивезений, або й убитий. Уряд із своїми інституціями почав щораз більше закоріюватися в селі. Одного тільки не вдавалося більшовикам зробити: закласти по селах свої первинні організації: партії і комсомолу. Це питання зустріло сильний спротив села.

Пізніше посипались різні розпорядження для селян: робота в навколишніх колгоспах, обробіток, засів землі, рубання дерева, вовоця, направлення шляхів та різні форшпанки. День-у-день крутяться тут червоні, які знають, що кожний селянин — це ворог ССРСР.

Поволі більшовики змінили свою тактику. Почали посилати на села своїх пронагандистів та агітаторів, які старались залучити селян до комунізму і доводили все "братськість російського народу з українським". Перестали лєдєй вивозити, лише арештовували далі, щоб винищити небажаний для них елемент, а залишити лише не-вільну, рабську, селянську масу.

По виборах 1946 року ще більше дався відчутти більшовицький гніт. Контингенти збільшилися, військові залоги по селах залишались цілу зиму, тероризуючи населення, аж щойно в квітні 1947 р. уряд їх стягнув.

ганяють більшовики селян возити дерево. Бо на ЗУЗ більшовики здійснюють свій клич: "Більше дерева для шахт Донбасу", для чого майже вщент вирубують карпатські ліси. Особливо нищать ліс в околицях Лавочного, Тухлі, Славського, Карпатської України і т.д. Крім того, село мусить давати фірми привозити на мітинги агітаторів, перевозити солдат червоної армії, чи відділи МВД на облаву, привозити сіль, і то обов'язково здалека, наприклад, сіль для Судової-Вишні дядьки мусять возити з Ходорова або Дрогобича, відвозити контингенти для району, молоко, яйця і т.д. і т.п. Якщо не поїде хтось 2-3 рази, тоді прикріплені до села два наглядачі за виконанням форшпанок мають право арештувати винного, передати до прокуратури, і селянин дістає два роки примусових робіт. Розуміється, що за всю ту працю ніхто ніколи і нічого селянам не платить.

Держава накидає селянам сіяти деякі культури, даючи на те на-
сіння, наприклад, цукрові буряки, льон, коноплі. Землепромада приділяє,
скільки кожний окремий господар має засіяти тих культур. Але най-
менше господар мусить засіяти 5-10 арів. Ані конопель, ані льону,
ані цукрових буряків селянин не має права залишати собі - все му-
сить здати державі. На клопотання селянина, він може дістати від
держави позичково на васів зерно жита, пшениці і т.д. Тоді по жи-
вах мусить повернути державі те, що одержав, та й ще раз стільки.
В першу міру тепер такі позики давали переселенцям, а інші, як
звичайно в СРСР, мусять мати протекцію. За здачу всього льону й
конопель давали дуже малу кількість тканин.

Большевики обкладають селян непомірними контингентами. В деяких селах Галичини 1946 року граб вибив збіжжя, як от у селах Вербиці й Цвітовій, Ходорівського району. На прохання цих сіл, їх було звільнено від здачі контингенту: те, що належало з них, переклали на сусідні села. І от, коли вже весь район здав контингент, одного дня налетіли на ті (звільнені від контингенту) села спецвідділи МВД і застари на селі все збіжжя — ще більше, ніж було накладено контингенту. Таких випадків безліч.

При здачі контингенту большевики різними способами витягають із селянина якнайбільше. Наприклад, від корови належить здати на рік 240 літрів молока, але молоко повинне мати 9,9% товщу. Тому, що такого молока майже ніде нема, селянин мусить стільки додавати аверх накладеної норми, щоб вийшло 240 літрів таки по 9,9% товщу. А це доходить до 450-500 літрів. Подібна історія і з м'ясом. Від 1-2 га землі селянин мусить дати 20 клгр. м'яса, від 2-5 га - 30 клгр., а від 5 і вище - 50 клгр. І тут, при здачі, або відраховують кістки, або, мовляв, м'ясо старе, треба більше. Так само із збіжжям. На контингенти мусять люди здавати і всяку городину: моркву, капусту, петрушку, яблука і т.д.

Крім нормальних контингентів, більшовики переводять по селах "добровільно" так звані держзакупки. В 1946 році була тільки одна держзакупка - для війська, в році 1947 число їх надзвичайно зросло. Спочатку держзакупку провадить військо, потім залізниця, потім якась фабрика чи установа, і так без кінця. По селах ЗУЗ до кінця квітня 1947 р. відбулося вже три держзакупки. На держзакупку селянин має дати збіжжя і бараболу: від 50 до 80 клгр. зерна, до 7-8 метрів бараболі. Кожну держзакупку пропагують у газетах - мовляв, селяни зрозуміли потребу такої держзакупки і добровільно продають державі. А в дійсності - хто не здав першої, чи другої, чи

обов'язкові для всього села. Так поволі більшовики хочуть прилучати села до колгоспного ладу, але, розуміється, їм у тій роботі доведеться ще зустріти гострий протест села.

У зв'язку з тим, що на кожне село вже виготовлено план колективізації, без огляду на те, чи село дало свою згоду, чи ні, уже тепер не вільно ставити хати чи якісь інші будівлі за своєю вдовою. План кожного, хоч би й найменшого, будинку, селянин мусить виготовити у райбудвідділі, а там виготовляють так, як передбачає план колективізації.

В кожному селі ще з березня 1946 року виникли бригади сільсько-господарського будівництва, що складаються з 7-30 чоловіка сільських майстрів. Вони, на доручення райбудвідділу, виконують роботи - чи для колгоспного села, тоді платить їм колгосп, чи для окремих господарів, тоді платять ці господарі, але так чи інакше, кожна будова мусить переходити через них.

Там, де були колись панські маєтки чи за німців лігеншафти, де мала землю церква, де польської землі по польських виселенцях не забрали українці-переселенці, там сьогодні є радгоспи (радянські господарства). Наприклад, такі є в селах Садки, Добровляни, Ходорівського повіту, у Жовкві, в Бучачі (монастирські добра) і добра св. п. митрополита А. Шептицького. Радгосп приймає своїх штатних працівників, але дуже багато примусово заганяють на роботи до радгоспів селян із поближких сіл і людей з близьких містечок. Це особливо буває на сезонні роботи: жнива, копання буряків, тощо. З міст нетрудящі населення забирають на один-два дні праці на тиждень, "трудящих" забирають тільки в неділі та свята для праці на підставі так званих воскресників чи недільників. На воскресники забирають і школярів, починаючи від 1-ї класи, для праці в місті - замінити вулиці, згорілих листя, білити парки, а дорослих трудящих - очищати вулиці і т. д. Селян зганяли на роботи в радгоспи щодругий день. Для цього, як і для збирання контингентів, є призначені два чоловіки на село з району, які допильнують виконання цих справ у даному селі. Та, не зважаючи на все це, в радгоспах лежить облогом до 25% землі необробленої.

Так, як колись селяни на ЗУЗ із досить великим запалом брали від більшовиків землю панських маєтків чи церковних посіlostей, так тепер ніхто землі не хоче. Навпаки, навіть коли переселенець дістане 12 га землі в колишньому польському селі, він половини з того не бере.

Райземвідділ планує контингенти. Йому підлягають колгоспи, радгоспи і МТС-и (машинно-тракторні станції). Він розподіляє по селах агрономів (хоч їх тепер, крім районів, по селах на ЗУЗ зовсім немає), приділяє добрива і т. д.

МТС є вже в кожному районі. Вона має обробляти не тільки радгоспи, яких на ЗУЗ є досить, а й колгоспи, яких тепер іще на ЗУЗ мало. Крім того, МТС мусить обробити кожне так зване "підсобне господарство" району. Такі господарства в районі має кожна установа, кожна фабрика й артіль.

Дуже дошкульною справою для селян є так звані форшпанки. Немає того дня, щоб із села не везли 2 - 4 пари коней - привезти, вивезти, чи роздати ті чи інші речі для держави. Найбільше

НЕ ГЛИБОЧІНЬ САТИРИ, А БЕЗОДНЯ ТУПОСТІ

(-ЮР-). Виходить у большевиків такий сатирично-гумористичний журнальчик "Червоний Перець". Вичерпавши всі інші засоби, большевики, за допомогою карикатур, що містять у цьому органі, також намагаються скомпромітувати націоналістичний рух в очах українства - з одного боку, та викликати ненависть самих націоналістів до їхнього проводу на еміграції, - з другого боку.

Але погляньмо, якими жалюгідними засобами вони того добиваються.

В одному з чисел цього штучного "перцю" бачимо полковника А. Мельника з довгою шиєю, з великими бровами, у каварні, за одним столиком із малим, сухорлявим панком Бандерою. Вони п'ють пиво. Дивіться, мовляв, підпільники, як то ваші "пани провідники", а як - ви...

Гіркий сарказм, коли він тільки може бути в цій надміру дотепній карикатурі, мимоволі авторів її, обертається природньо якраз на них самих. Прецінь бо мільйонам советських громадян, що в червоноармійських одностроях перейшли простори Європи, добре відомо, що каварня, пиво і багато чого іншого - це така буденна для Європи річ, як, скажімо, повітря, вода, чи інший дар природи. А підіть но, спробуйте в советському соціалістичному "раю" добути на дозвіллі (якщо матимете його!) шклянку пива, особливо влітку, та, особливо, коли ви не власник партквитка і не "совбур"...

На другій карикатурі бачимо: полковник А. Мельник також із довгою шиєю, в драних шароварах. Він розмовляє з Бандерою, озброєним німецьким МП, з кишень його виглядають американські консерви.

Ще один малюнок, під яким підписано: "Наша бере"; бачимо тут бункер, із якого курить димок. Через дірку бункера виглядають... знов таки полк. Мельник і Бандера, а перед ними машерують обідрані партизани...

Ах, як дотепно! (А хто у вас Перекоп брав, гаваріці з "Ч.П.?")

-е-е-е-е-е-

"ЩАСЛИВІ" КОЛГОСПНИКИ НА ЗУЗ

(А П -). Львів - станція, 5 липня 1947 р. Всюди повно обдертих, брудних людей. У почекальні, на перонах і на майдані перед станцією сидять вони на клунках із бараболею, чи з іншими продуктами.

Хто ці люди? Це ті, яких "визволив" ССРСР; це ті, яким дав ССРСР рівні права, право на землю...

На станцію в'їжджає військовий потяг. Він неначе облитий людьми, що поначіплялись на нього. На дахах також усі "місця" - і "плацкартні" і "неплацкартні" заняті. Поїзд затримується. З галасом та криками вилазять із вагонів та злазять із дахів пасажирів. Кожен із них однаково обдертий і брудний. Багато замість одяжі, позакутувані в старі мішки. На ногах валянки, або просто голі ноги, обкутані онучами. Лиця бліді й запалі, очі світяться хворобливим блиском. А тут сирі дідусі, згорблені тягарем прожитого

літ. Вони, замість бути забезпеченими на старість і спокійно сидіти на місці, мусять самі дбати про хліб насущний. Хіба подасть хтось кавальчик старому? Ні! Треба самому дбати, бо інакше довелось би в голоду померати.

Біля одного вагона зчиняється гамір. Це інвалід "великої вітчизняної" війни, підбитою кривою, упав з вагона додолу і розбив собі лоба. Його підіймають люди і передають до рук міліції. Він стоїть, обтирає закривавлене обличчя, а в голові у нього - не треба бути глибоким психологом, щоб вичитати - гіркі думки клубками:

- "Так! Доволялося! Захищав "родіну"... Ха-ха! Родіну! Цих партійних гордорів, що внаслідок з бідного народу, цих захищав, і яка ж дяка за це: ані шматка хліба не дають!... Ходив у военкомат просити підмоги. Замість того - дали медаль. Ходив до райвиконкому - звідти викинули, як psa непотрібного... Ті самі, за яких він кров свою пролив, окалічив навіки... Але що тут зробиш?)"

І засмучений тяжкими думками інвалід пошуктильгав далі.

По селах Галичини двері в хатах майже не зачиняються: одні за одними йдуть та й ідуть "часливі" колхозники з тамтого боку просити допомоги. Ходять і молоді, і старі, а часом і старі з малими дітьми.

Під тином купа сміття. Кожої порпається четверо маленьких, маже голих, дітей і дві жінки. Вибирають обгризки хліба та лупиння з картоплі - все старанно складають у торбу. Назбиравши по селах картоплі та деяких інших поживних продуктів, повертаються колгоспники назад. На станціях їх немилосердно ганяє залізничне НКВД, продукти ревізує - "борються, мовляв, із паскарством". В одному вагоні жінка не хоче дати випрошеної з такими муками милостини. Вона навколишніх благав залишити їй трохи картоплі, бо діти голодні - найменше вже померло з голоду, а ще двоє підуть його слідом, якщо вона їм нічого не привезе... НКВД-исти на ніщо не зважають. Один тягне мішка, другий відпихає жінку. Жінка з розпукою впала на мішок - не пускає. Тоді один копає її чоботом в обличчя. Все лице жінки заливається кров'ю, і мішок - у руках "героїв"... Того жаху не витримує один пасажир - молодий хлопець:

- Ви - надлюди, ви матір свою б'єте, ви гірші від фашистів! - вибухає він вулканом невідомого, людського гніву.

Посіпаки миття кидаються на нього і заарештовують за... антидержавну пропаганду. Разом із ним відправляють і вперту жінку... Поїзд рухає, жінка не своїм голосом кричить: вона не хоче, вона не може в тюрму, бо вдома ж - діти... голодні! Хто ж ними заопікується? Завіщо її ведуть?.. Ніхто не слухає. Поїзд від'їхав...

І все це повторяється всюди. Одні приїжджають, другі, випросивши трохи тієї милостини, від'їжджать. Обкутані драними мішками, в пошматованих постелях, із блідими обличчями та з глибоко запаленими очима...

Дивись, ВКП(б), на своїх часливих колгоспників у створеному тобою "раю"!

-е-е-е-е-е-

ОРГАНІЗАЦІЯ КООПЕРАЦІЇ В СРСР

... (-ДЕП-) Мережа кооперації в СРСР в післявоєнний час перетворилась на кооперативні кіоски сільських споживчих товариств (ССТ). Основне завдання совєтської кооперації - обіцяти населенню товари широкого вжитку і заготовляти від населення ("добровільно" закуповувати) сільсько-господарські продукти.

До квітня 1947 року не знайшлося на терені совєтської займанщини такого кооперативу, який мав би на продаж щось інше, крім воли, пудри, одеколону, порошків чистити зуби та... конституції ССРСР "Положення" про вибори та портретів большевицьких вождів. Час-до-часу можна ще побачити (не купити) такі товари, призначені для субпартактиву, як нафта, консерви та інші товари УНРР-и. В дуже рідких випадках можна купити (і то не купити, а вимінати на лямпа). шкарпетки або носову хусточку.

В кожному районі існує райбаза та райспоживопілка, які мають численний персонал службовців і час-до-часу включаються в ББ.

Кооперація в СРСР має характер виключно пропагандивний. Служить вона для приспінення з виконанням і "перевиконанням" плану 4-ї п'ятирічки. Це значить: стягти з народу все для держави, а народові дати красномовні обіцянки.

Всі ССТ, райспоживспілки та обласні споживчі спілки організуються так, що голів і управу. призначає НКВД із "старших братів", заслужених у боротьбі з повстанцями, та воєнних інвалідів. Для форми відбувають і вибори кооперативних органів, але - лише для форми...

3. 5. 7. 1947.

- 00000000 -

ТРАНСПОРТ В СССР.

(-ДЕП-) Велику увагу звертає уряд СРСР на транспорт товарів. В пресі й на мітингах щоразу проголошують, що своєчасно відтранспортовані продукти й сировина підтримують високий рівень держави. А проте, транспорт, наприклад, із Галичини до Росії відбувається дуже повільним темпом. Ешелони довго стоять на різних станціях через погану працю залізничних робітників.

З Галичини на схід вивозять: зерно-продукти, дерево, нафту та інші вироби. З Польщі через Перемишль-Львів вивозять масово вугілля, спроваджуючи його також на схід. Із Бойківщини й Карпат відтранспортовують велику кількість будівельного дерева. Цими різними транспортами користуються пасажери, головню - колгоспники, які приїжджають ними до Галичини по хліб, а потім повертаються додому.

Особові потяги поділені на дві групи: пригородні і далекого напрямку. Майже всі пригородні поїзди складаються з вагонів товарних. Часто поїзди опізнюються проти розкладу. Квитки на проїзд порівняно з усім іншим, недорогі, отже в поїздах завжди переповнення. На далеконапрямні поїзди треба мати дозволи, або службові ко-

мандировки. Через те звичайні люди-колгоспники їздять товарними потягами, чого залізничний уряд не забороняє.

Львів - це вузол усієї Галичини. Звідси відходять далеконапрямні потяги на Київ, Ужгород, Сигет, Мукачів, Москву та ін. Крім цього, із Львова розходяться пригородні поїзди, наприклад, на Самбір - о 12-й годині, на Ходорів - о 10-й, і т.д.

-е-е-е-е-е-

В Т Ю Р М І С С С Р,

(-р). Тюрма СРСР, наче павутинною сіттю, обмотана розвідкою, шпигунством та іншим. На її послугах стоїть ряд працівників НКВД чи НКГБ, а також великі групи зрадників-ренегатів.

Своїх працівників розвідки мають більшовики майже в кожній установі, і вони при найменшому необережному слові когось негайно доносять до НКВД. До справ НКВД тепер належать речі меншого значення, як от: розбої, крадіжки тощо. Для політичних справ утворено окремий відділ НКГБ.

НКГБ переховує в своїх архівах знімки і описи всіх розшукуваних політичних переступників, а так само й усіх заарештованих і порозстрілюваних. Після розстрілу чи вбиття в бою якогось націоналіста, роблять з нього посмертний знімок, який теж залучають до архіву. Крім того, щомісяця виходить журнал НКГБ з описами, знімками і всякими даними про розшукуваних осіб. Цей журнал призначений виключно для користування НКГБ. Коли органи міліції НКВД чи НКГБ затримують якогось чоловіка, зараз перевіряють у тому журналі, чи цього чоловіка не розшукується, як антидержавника.

Тюрма в СРСР у жалюгідному вигляді. Ліжок немає взагалі. Арештовані лежать на долівці, без ніяких укриттів, навіть зимою. Харчі видають лише в сталій центральній в'язниці - по півлітра супу і скибці хліба. У в'язницях тимчасових (арештах) харчів не видають. У цих в'язницях сидять заарештовані аж до суду. Цей час може тривати навіть і шість місяців. В'язням цих арештів харчі приносять їхні рідні. При тому передачі збираються разом, перемішуються в одній посудині, а потім усім без винятку приділяють пайку. Всі цінніші речі і з одягу і з їжі затримують собі, не передаючи в'язням нічого.

С л і д, о т в о. Заарештованого за політичні справи припроваджують до в'язниці при НКВД, де списують протокол. При цьому знущаються по-звірському. Потім дають його до камери. В одній малій камері є в'язнів від 20 до 30 так, що вночі спати треба поклавши ноги один на одного. В куті стоїть "параша", до якої в'язні ходять за потребою. Цю парашу виносять із камери раз на два дні. І весь той час в'язні примушені дихати тим отруєним повітрям. Воду видають раз на день, і також певну норму (черепок на чоловіка). Митись в'язням не дозволяють, тому вкидаються воші, сверблячка і т.п.

Арештованого, після ряду протоколів, відсилають до команди НКГБ. Там його замикають у бетонову темницю. Відтоді майже щодня викликають його на допити. Робиться це так: ключник із одним конвоїром припроваджує в'язня перед лице слідчого НКГБ. Ключник

зараз віддаляється, а конвоїр стоїть під дверима. Слідчий ввічливо запрошує в'язня сідати і частує його папіроскою. Хто вперше потрапляє до в'язниці, цієї обставиною буває цілком спантеличений. Слідчий списує протокол і всі дані, і цілком явно пропонує в'язневі признатись про все, бо лише це лагідно вплине на оборот його справи. Замовляє, що сам бачить дуже малу провину в'язня у тій справі, а то майже й цілком тієї провини не бачить, обіцяє, що в'язня враз же випустять додому, якщо тільки він видасть своїх однокумців, які, на думку слідчого, — справжні винуватці. Коли в'язень заперечує, що нічого не знає, слідчий міняє свою тактику, він сатаніє, кричить і лає, після чого знов пропонує признатися. В'язень опирається категорично. Слідчий дзвонить, входять два посіпаки, які кладуть в'язня на крісло і б'ють гумовими палицями...

Скінчивши ту екзекуцію, слідчий починає слідство знову. Упертого в'язня б'є він по лиці, або прикладом пістолета — по голові. В цьому йому помагає вартовий, який б'є в'язня прикладом автомата — куди влучить. Часто в'язень за таких допитів умліває, його поливають водою, волочать до камери і кидають під опіку в'язнів. Упертого в'язня кличуть на допити дуже часто. На допитах затискають пальці межі двері, пхають голки за нігті, наказують йому лягати навznak і скачуть йому чобітьми по грудях. Через кілька таких допитів міняють тактику. Кажуть в'язневі, що зловили його друга, який "до всього" признався, а також засипав і його. Багато в'язнів при тому заломлюється, але ті, що знають таку тактику, опираються далі, хоч це їм коштує багатьох побоїв. Вони домагаються, щоб того "друга" звести з ними віч-на-віч. Але на це навіть, коли справді так буває, НКГБ з відомих собі причин не погоджується.

Дуже часто підсувають в'язневі на підпис якийсь папір. Коли в'язень відмовиться, або зажадає прочитати зміст паперу, б'ють його за те, що він, мовляв, не має "довір'я" до советської влади. Часто садять в'язнів до мурованої, так званої "стоячої" камери. Ця камера дуже вузька так, що в'язень увесь час стоїть, не маючи змоги поворухнутися.

Після довгого часу таких переслухань, застосовують інші способи допитів: наприклад, б'ють по голих п'ятах, роздягають наголо, обвивають мокрим рядном і знову б'ють. Випалюють також розпеченим дротом тіло. Зомлілого, обливають водою й допитують далі. Після такого допиту, який триває 5-6 годин, стараються у в'язня збудити почуття туги за волею, обіцяють його випустити, якщо він усе розкаже та видасть своїх друзів...

Багато в'язнів перетворюється на тіні людських істот, заломлюються психічно, а багато вмирає, не дочекавшись суду...

Уживають ще й такого способу слідства: замикають до камери, разом із в'язнями, свого працівника, той старається збудити симпатії в'язнів та витягти з них їхні таємниці.

По закінченні слідства, дуже скоро починається суд, який засуджує: на розстріл, на повішення, на до смертне ув'язнення, на 25, 12, 10 років. Найменша кара за політичні справи — це 10 років тяжких робіт. По засудженні, суд відсилає в'язня на вивіз, або в центральну в'язницю.

ПОЛЬСЬКА "ПОЛІТИКА"

(Кар-). По вранятті українських земель більшовиками, поляки на загал вклучилися в щільну співпрацю з НКВД та більшовицькою адміністрацією. Поляки - без різниці угруповань - спільно поставили собі завдання - викрити та винищити весь український революційний елемент. У зв'язку з тим, пішли вони на службу в органи НКВД та міліції, щоб усіх військово-здібних українців допомогти вислати на фронт. Наприклад - Пакет Людвік, Пакет Рисьо (село Ганківці, Заболотівського району), Стоколос Владек (село Вишнівка, того ж району) та інші.

У відповідь на те, повстанці українські почали репресійну роботу супроти польського населення. Тоді поляки, бачивши непевність свого побуту серед українців, покинули свої оселі і зосередились по містах.

По закінченні війни, коли проголошено було репатріацію поляків до Польщі, насамперед виїздили селяни, а інтелігенція й організований елемент лишався для здушення українського революційного руху. Рівночасно поляки сіяли пропаганду, щоб селяни-поляки не кидали "своїх зем". Одне, селяни й робітники подались перші на репатріацію, за винятком тих, які залишались, як нешкідливий елемент і зукраїнізувались.

В 1945-46 роках були змушені піддатися репатріації всі поляки в різних міст, розуміється, під загрозою повстанців. По більших містах залишилися ще поляки під фальшивими документами, надіючись на війну і "Польську - від можа до можа".

10.7.1947.

-eeeeeeee-

ВИБОРИ В СССР В 1946-47

(ЮР-). Вибори до верховної ради СССР у 1946 р. пройшли в досить модерній більшовицькій обстановці. Ще в серпні 1945 року розсіялись по селах більшовицькі військові загони, очолювані НКВД, для стягнення з населення державних поставок та податків і підготовки населення до виборів. Ці залоги були на селах до самих виборів і в день виборів - 10.2.1946 р. Розуміється, що всіх більшовицьких формальностей щодо виборів було додержано. Населення, не зважаючи на загрози та залякування, не взяло повної участі в виборах, однак, спритно сфабриковані наслідки виборів, дали нібито участь населення розміром 99,9%.

До виборів у верховну раду УССР, що відбулися 9.2.1947 року, більшовики також приготувалися з неменшим попереднім забезпеченням, щоб "усе" населення взяло в них участь. По селах розмістились військові загони, масово відбулися передвиборчі арештування та різні терори й грабіжі, що в більшовиків звалось "масовою роз'яснювальною роботою до виборів".

Акт самих виборів був підготовлений жертвами з боку мирного населення: публічними розстрілами "неблагонадійних" чоловіків та жінок. Наприклад, у селі Зібранівці, Заболотівського району, перед самими виборами застрілено Івасюк Михайла - інваліда, і

- 2018年12月 -

(-КАР-). Большевики, з приходом на українські землі, проголосили, що релігія дозволена і вільна від втручання держави. Та по суті большевицька організація церкви залежна виключно від комуністичної партії. Большевики тихим способом скликали всіх священиків на соборчики і собори і запропонували греко-католицькому священству добровільний, але обов'язковий перехід на московське православ'я. Греко-католицькі капітули, на чолі з єпископами, заявили категоричну відмову, а духовенству залишили свободну волю, тобто — хто як захоче.

Незабаром по цьому відбулись арешти єпископів та інших духовних достойників. Священництво залишилось під тимчасовим розпорядженням місцевих деканів. По якомусь часі, органи НКВД персонально викликали кожного священика і, тримаючи його по кілька днів, примушували підписатись на православ'я й прилюдно осудити греко-католицизм. Ті священики, які відмовилися це зробити, були суджені й вивезені на Сибір. Ті, що дали свою згоду на перехід, залишились на місцях. Старих і німічних священиків залишили теж, перекидаючи їх у найменші і найгірші села. Всіх їх безнастанно перезіряє НКВД і можна припускати, що довго вони не затриматься.

Крім того, більшовики фабрикують нових, "советських" священників, які знають понайбільше диківку, висвячуються і виконують обов'язки священника. А ще з'являються священники-самозванці, які заходять у село, правлять службу Богу, сповідають. Наприклад, до села Зібранівки, Заболотівського району, зайшов такий священник і перше, ніж почати правити службу Богу, вимагав від населення 1/2 літра горілки та добре поспідати, бо, мовляв, треба наїстися, щоб служба добре випала". Спочатку населення не зорієнтувалось, а потім, як він почав вимагати і за сповідь по 1/2 літра горілки, люди його збойкотували і повстанці вигнали з села. Тоді він перейшов у село Задубрівці, Снятинського району.

Такий осяденик в очах бгльтевиків є передовим. Церкви, як звичайно, оподатковуються ще далі більше.

"НЕБЛАГОНАДЪЖНИЙ ЭЛЕМЕНТ"

(МР-). Досить багато більшовики репатривали українців, вивезених німцями на роботу. Шаєливі ті повороти, які зразу були захоплені червоною армією і мобілізовані до війська! Вони, відбувши службу в армії, повертались додому, як демобілізовані і тим самим уникли різних терористичних переслуховань НКВД та НКГБ.

Ті українці, які повернулися з Німеччини на рідні місця, спочатку мусіли перейти через допити та перевірку НКВД і залишалися в таборах, як підозрілий елемент. Їх насильно включали до боротьби проти првстанців, а хто відмовлявся, того вивозили на примусові роботи поза межі УРСР або забирали на тяжкі роботи в Донбас, Харків і т.д. Сім'ї поворотців позбавлені на якийсь час одержання паспортів.

-0000000-

БОЛЬШЕВИЦЫЙ ТЕРОР ПО СЕЛАХ

(-СОК-). СЕЛО ГАНЬКІВЦІ, район Заболотів. Перший голова сільради Симотюк із Рижові-Поля - комуніст, агент, який був змушений підпільниками перенестись до району. Другим став Ворущук Іван. 60-тирічний священик о. Юган Дмитро не перейшов на православ'я. В квітні 1944 р. більшовики перевели в тому селі масові арешти. Тоді вони забрали 18 чоловіка: Івана Дронюка, Миколу Мартиновича, Федора Ганущака (засуджений на 20 років і, вивезений до Харкова, помер у тюрмі), його жінку й двох дітей вивезено на Сибір; Івана Ворущука засуджено на 20 років, жінку й дочку вивезено на Сибір; Василя Гаврилюка засуджено на 15 років, жінку й чотирьох дітей вивезено на Сибір; Гана Гаврилюка засуджено на 15 років; Федора Лазарика засуджено на 15 років, син його загинув у партизанці; Василя Мельничука засуджено на 15 років, господарство зруйноване, Івана Шинкарика - студента - засуджено на 15 років, родину вивезено на Сибір; Василя Кукуна засуджено на 15 років, родину вивезено на Сибір; Йосафата Ворущука заарештовано й вожено з тюрми Снятин до Коломиї і тортуровано; він збожеволів, засуджено на 15 років; Василя Шабовського забито в підпіллі, жінку й двох дітей вивезено на Сибір; Дмитра Терлецького засуджено на 15 років, родину вивезено на Сибір, господарство спалене, сам він помер у Харкові; Василя Гаврилюка засуджено на 20 років, господарство зруйноване, а батько його в червоній армії; Гриця Франчука, колишнього солтика, засуджено на 20 років.

Родини тих, що їх заарештовували німці, більшовики теж повинні були, наприклад: жінку Миколи Ганущака, якого німці зловили, як партизана, і родину Юраха.

19 грудня більшовики наскочили на село, запалили 5 хат і забили двох дівчат: Марію Ворожук (дочка комуніста) і Анну Губеліт. У хатах підпалених вони залишали людей. Тих двох дівчат примусили нести червону зізду на могилу, і лише за те, що вони, посковзнувшись, упали, були застрілені. Після акції робили більшовики ще кожних два дні облави й арештували по кілька людей щоразу.

КРАСНОСТАВЦІ. Підпільників із цього села було 38, родини яких більшовики хотіли вивезти в грудні 1944 р. Відділ підпільників при

ВІДПОВІДЬ НА ЗАПИТАННЯ ЗА САМОСТІЙНІСТЬ

вивозі напав на большевиків, і люди повтікали; господарства всіх, що повтікали, спалено, а декого ввіймали, напр., Е. Миронюка. Помістя спалене.

СЕЛО ВЕЛЕСУЇ. Перший голова сільради Шлемко забитий партизанами в 1944 р., другий - Сенчук - утік тепер. Є чотирикласова школа, директором Жовнірук. На весні 1945 р. вивезено 8 родин. "Крук" згинув у партизанці. В підпіллі впало 6 хлопців: "Бистрий" та інші. Сільрада і помістя опалені.

ЗАДУБРІВЦІ. Голова Бойчук у 1944 р. забитий партизанами, другий голова - Бадів - утік у підпілля, тепер в Онуфрій. Директором школи Різун, учителі Франчук Микола з Ганькович. Ховалося з того села 48 людей. Вивезено: Бойчука Михайла, Пшенинчина, син якого зголосився до НКГБ. Арештовано: Каоїнна - за те, що купував підпільникам пороху від головного бою - на 15 років, та 6 родин; убитих 5 (між ними чотири підпільники). В кінці 45 року зроблена підпільниками акція, і тоді забито 16 людей.

СЕЛО ПІДВИСОКЕ. Голова сільради - большевицький емігрант - забитий у 1944 р. Із села шість підпільників. Тут була станиця стрибків на 38 людей, між ними 4 москалі, решта - місцеві. Пізніше ці стрибки повтікали. 4 родини вивезено. Швагра Вакарика заарештовано, сільраду спалено. Отець, який був до того часу, втік, другий - виселенець із підфронту. Станиця стрибків (хата Вакарика) спалена.

СЕЛО РУСІВ. Немає ані одного підпільника. Брат Стефаніка Кирило завідує музеєм Стефаніка в селі. Дочка Федорчука Дарка (над-районова УЧХ підпілля) заарештована через провокацію "Кудлатої" (районова УЧХ) і засуджена на 20 років. Заарештований Дідух Микола, Аксентійчук, лікар Стефанік (отруївся). В акції підпілля забито 4 особи за зрадництво.

СЕЛО СТЕЦЕВА. Голова большевицький емігрант, депутат до державної ради СРСР Басалига. Тут є станиця стрибків з 28 людей. Фільварк не спалений. Родини СС-ів здебільшого вивезено. В підпіллі загинули: "Столін", "Когут". Вивезено родину Федорчука Дмитра, господарство спалене.

СЕЛО СТЕЦІВКА. Голова села - жінка Басалига, большевицька емігрантка, забита підпільниками. Вивезено 4 родини - ті, що мали синів в СС-ах. Заарештовані дві особи (дочка Скорейка - Оленка - 20 років), в підпіллі троє.

СЕЛО ТОПОРІВЦІ. Перший і другий голова в підпіллі, третього повісили. 35 хлопців у підпіллі, з того 25 впало. Родини всіх тих, що в підпіллі, вивезено. Соботик - той, що працював у млині, забитий. Старша сестра 20 років, мати й дочка ховаються. Угрин, який учителював у с. Торговиці, заарештований і засуджений на 20 років. Спалено 22 господарств.

-еєєєєєє-

ТА НЕОДНАКОВО МЕНІ, ПРИСПЛЯТЬ, ЛУКАВІ, І В ОГНІ
ЯК УКРАЇНУ ЗЛІІ ЛЮДИ ІІ, ОКРАДЕНУ, ЗЕУДЯТЬ...
ОХ, НЕОДНАКОВО МЕНІ!...
Тарас Шевченко...

УКРАЇНСЬКА ЕМІГРАЦІЯ В РУМУНІЇ

(-ЖАК-). Зараз після капітуляції Румунії - 23.8.1944 року - перші машини НКВД, які в'їхали в Бухарешт, кинулись по адресах українців. Тоді ж перевели арешти старших емігрантів. Між ними заарештовано: др. Требкого Геродота, Мельника та інших. Це був перший етап терору, який зібрав, так би мовити, всю сметанку українства на тому терені. Після того настав час тиші, який тривав 6-7 місяців, потім прийшла друга фаза терору, в якій заарештовано: інж. Іллю Івановича, Ореста Масюкевича, Івана Григоровича та інше. Забачинського.

В листопаді 1946 р. перевели большевики треті арештування. Тоді взято: Никоровича, Мирослава Халовюка, двох Циганюків, Євгена та Іллю Данилюків, Дмитра Гирюка, Василя Якубовича, в Ясах - Фурмана Юрія та Мирослава Квітковського. Їх відправили до тюрми в Констанці. По певному часі Никоровича звільнено, а Фурман збожеволів під боями і в камері кричав: "Брати мої, я вас зрадив, простіть мені!"

З Констанци відставлено їх до Києва. В січні 1947 р. звільнено Циганюків. В червні 1947 р. заарештовано редактора Сербенюка.

-е-е-е-е-е-

Німецький терор, спустошення українських сіл польськими й большевицькими партизанами, що прибрали гострих форм у 1942-43 рр., викликали велике кипіння серед українських селян, робітників та інтелігенції. ОУН дала відповідь на цілу сукупність зв'язаних із тим станом питань в даний час і під кутом історично-політичних персектив, у формі малих, військово та політично вишколених партизанських загонів, що мали цілком оборонні та політично-пропагандивні завдання ("ОБОРОНА УКРАЇНИ"). Така постановка відповідає правильній розцінці даної ситуації, згідно з потребами та вимогами грядущого етапу українських визвольних змагань.

(З тез Жовтневої (1945 р.) Конференції ОУН).

З СОВЕТСЬКОЇ ПРЕСИ
ПРО ЖИТТЯ В ССРС.

НОВИЙ НАСТУП НА РОБІТНИЦТВО ДОНБАСУ

Незалежно від різних підступних методів комуністичної партії та її прихвостнів, що старалися видушити з робітництва останню краплину поту, металургія Донбасу та південної України не виконала плану 6-тимісячного періоду 1947 року.

Плану не виконано, бо це було понад сили як робітників, так і керівного персоналу. Бо як можна виконувати план, який ніяк не бере під увагу людських та матеріальних спроможностей? Як можна виконати норму, коли ви залежні від бюрократії, яка сидить на кожному місці? Все, що потрібне для нашої праці, приходить з великим запізненням, тому, що недомагає транспорт, тому, що відстає машинобудівництво, тому, що нерідко, замість одного ґатунку продуктів, ми одержуємо зовсім інші. Ми, робітники й технічно-інженерні сили Донбасу, є тільки маленьким кошичком у советській системі, яка на кожному кроці недомагає, а за недомагання різних бюрократів, за корінні дефекти советської системи, що виявляється щодалі більше нежиттєздатною, ми мусимо платити своїм потом – вимушеними нормами.

Під кутом видушування поту з робітництва треба розглядати також "конференцію партійно-державного активу", яка відбулася 3-5 липня цього року в місті Сталіно.

На конференції не був заступлений ані один простий робітник, який просто сказав би про те, де лежать причини всіх недомагань. Там були тільки члени партії, в якій лежить корінь лиха, там були представники бюрократичного державного апарату, який плентається в хвості партії, і там були всі ці Куцаковські, Семиволоси, Пастухови, які для робітництва являють собою ніщо інше, як те, чим були для англійських робітників "майстри поту" в XIX-му столітті. Участь у нарадах брав один із найбільших кровопивців Л.М. Каганович та міністер "чорного поту" И.Т.Тевосян.

Не зважаючи на всі заходи, не вдалося приховати всіх дефектів у советській системі. Клименко, Андеїв, Песторів не могли обминути питання про випуск 32 відсотків бракованої сировини. Не можна було також приховати всіх дефектів з технічним оснащенням, організації продукції й керівництва нею, і впали іронічні слова про те, що сотні вагонів блукають по донецьких залізничних шляхах, шукаючи місяцями свого призначення. Але все таки всі присутні не договорювали до кінця, і головну причину недомагань вони бачили в малих нормах, які дає робітництво. Нарікали на робітництво насамперед майстри поту – стахановці. Цьому питанню присвятив також свою увагу їхній опікун – секретар обласного комітету КП(б)У Д.Г.Мельников. Вони в нормах виробництва робітників вбачали не наслідки всього того, що діється в советській системі, а причини. Лінією їхніх міркувань пішла, врештоту, і вся конференція, бо треба було на когось звалити всю вину, бо треба було знайти когось, хто би своєю кров'ю і працею заповняв усе те, чим хворіє советська система.

Лінією накладення нових тягарів на робітництво пішли також

і резолюції, які закликають працюючих до видавничої праці й до "боротьби за нові виробничі норми". Ми знаємо, що за тими гарними зверненнями прийде на нас новий натиск, як із боку совєтської бюрократії, так і з боку майстрів поту. Але ми знаємо також, що причина малих норм, що причина всього, на що хворіє совєтська система, лежить поза нами.

(Із записок робітника Ю.).

-е-е-е-е-е-

ЗАПЛУТАНА СИСТЕМА -----

ТАСС. подав через хвилі етеру, а згодом - дня 6-го липня - надруковано було в "Правді" та інших совєтських органах коротку статтю п.з. "В Верховном суді ССРС".

І що ж діється в верховному суді ССРС?

Виявляється, що суди на місцях, та й сам "верховний суд" ССРС стали перед надзвичайно складним питанням. При полагоджуванні справ повороту боргів колгоспам, боргів, що виникли в наслідок закупок "государственных учреждений, предприятий и общественных и кооперативных организаций", суди та урядові установи на місцях не знають, за якими цінами боржники мають сплачувати свою заборгованість. "Правда" з 6.7.д.р. подає: "Практика показує, що місцеві суди по-різному визначають вартість забраного колхозами майна. В одних випадках вони визначають втрати колгоспів, виходячи із середньориночних цін на сільсько-господарські продукти, фураж та скот, а в інших - із заготівельних, закупочних і відступних цін".

І верховний суд ССРС дав такі настанови:

"У всіх випадках, коли сільсько-господарські продукти, скот та інше колгоспне майно передавалися окремим людям з порушенням уставу сільсько-господарської артілі, вартість цього майна треба встановлювати на середньо-риночні ціни, які діють у даній місцевості в день подання скарги в суд... У тих випадках, коли сільсько-господарські продукти, скот та інше майно передавалися на основі договору про купівлю-продаж, суди мають перевірити законність даного акту. У випадку признання його недійсним, вони повинні зобов'язати - або повернути колгоспам продукти в натурі, або сплатити різницю між договірною та риночною ціною. Порядок вирівнювання за боргованости державних установ, підприємств та суспільних організацій має бути такий: коли продукти, фураж, або скот одержано з умовою повернення їх у натурі, або одержано їх незаконно, без оплати, суд своїм рішенням має зобов'язати сторону повернути все, що було одержано в натурі та точно встановити речинці повернення. При цілковитій неспроможності повернути в натурі, треба колгоспне майно повертати за середньо-риночними цінами..."

Отже, з цього рішення випливає ясно, що "соціалістична держава" сама купує дешево, а опоживачі мусять платити за продукти далеко дорожче. З цього випливає ясно теж і те, що "п'янова соціалістична господарка" виставляє селян на експлуатацію різним свавільним установам та особам. Кожний купує для себе, і на цьому найбільше терпить селянин. І ці закупи буди однією з поважних причин голоду на Україні в 1947 році.

Таке безправ'я та хаос панують у тотальній п'яновій соціалістичній господарці. А що буде, коли прийде ера большевицького комунізму?..

-е-е-е-е-е-

УРОЖАЙ ВЕЛИКИЙ, АЛЕ ХЛІБА БУДЕ МАЛО...

(-Д-). За винятком західних теренів України, у всьому ССРСР, а зокрема на Україні цього року урожай добрий. Проте, хліба й далі буде замало, щоб задовольнити всі потреби. Зокрема, коли взяти під увагу те, що Кремль дав наказ зробити великі резерви, є всі дані думати, що півголодний стан населення триватиме далі.

Основною причиною недостачі хліба буде те, що урожай буде змарнований. Дефектів у зборі, перевозі й магазинуванні не може приховати навіть ооветська преса. Ось що пишеться про жнива:

"В колхозі "Большевик" - 1832 гектари колосових, а скошено в перші дні збору тільки 350 гектарів. Два комбайни за сім днів зібрали тільки 156 гектарів. Через прості втрачається кожного дня 3-4 години, а коштом часу наступає втрата урожаю. Ячмінь уже переспіває. Пшениця вже повністю дозріла, але до жнив комбайни ще не приступали. А загально відомо, що спізнення косовиці тієї культури на один день веде до втрати 2-3 пудів з гектара...

Комбайн Василя Воротникова збирає ячмінь. Висота зрізу нормальна, але частина зерна йде в соломку та в полову. Виявляється, що погано вмонтовано молотильний апарат...

На комбайні є зерноуловитель. Він збирає 15-20 кілограмів із кожного гектара. Але от зерноуловитель очищають і... висипають зерно просто на землю. Мовляв - пізніше зберемо! Але "пізніше" забувають, і зерно залишається на полі.

Хліб із збірника пересипається на ходу і вітер роздуває його з розвантажувальної площадки на землю. На це ніхто не звертає уваги. Збірник уже навантажений, а до нього всипають ще один мішок, і ячмінь через вітряк сиплеться на землю...

Проходимо далі ще одну "пробу" - 70 колосків на один квадратний метр. Поле засіяне колосом...

Багато хліба втрачається через несумінне в'язання снопів та складання їх... При в'язанні снопів і складанні їх у копи, ламається й нищиться колосся, а зерно висипається на землю.

Є втрати й на токах цього колгоспу. Токи, насамперед, малі. На них важко помістити та просушити зерно, яке приходить. Частина хліба попадає за "границю" - в траву...

Великі втрати зерна також в інших районах Усть-Лабинського району. В артілі "Комінтерн" комбайн збирає жнучи високо, і частина колосся, а місцями - цілі купи залишаються незрізані. За підрахунком, на кожному гектарі втрачається не менш, як 5 пудів хліба."

Все це пише "Правда" за 2-ге липня 1947 р. від власного кореспондента на Кубані. Але на цьому не кінчається ще доля зібраного хліба. Він ще мусить далі мандрувати у советській системі, щоб потрапити до споживача. Тоді приходить транспорт, який теж має свої хиби. Тут зойно починається критика начальника полуднево-західної округи шляхів. Товариш Кривоніс "дав розпорядження про прискорення виробництва сушильних площадок, технічну перевірку вагонів, які є в запасі, і наказав здійснити завдання про ремонт критих

вагонів. За недобросоумлінне ставлення до організації ремонту вагонів, начальникові служби полуднево-західньої залізниці тов. Васьковському дано оувору догану. Начальник вагонної служби Ковелької залізниці підданий адміністративній карі. ("Правда", 5.7. 1947 року).

А наслідок тих заходів такий, що вагонів є мало, та що більшість із них некриті, або з щілинами, і через них протікає дощ та гноїть збіжжя. Але й на цьому не кінчається клопіт. Склади на збіжжя ще не готові. Про це говорить "Правда" з 7 липня 1947 р.:

"Будова зачатківського й каранського елеватора, що його веде трест "Укразаготстрой", іде незвичайно поволі. Не все в порядку з ремонтом під'їздів до елеваторів і приміщень для зберігання збіжжя в глибинних пунктах.

В глибинних пунктах тельманівського району треба цього року помістити 11 тисяч тонн збіжжя, а приміщення приготовлено лише для половини тієї кількості. В Артемівському й Слав'янському районах до 25-го червня не був підготовлений ні один глибинний склад. Є недоліки в тих складах, які вважається за підготовлені..."

І в наслідок браку підготовки відповідних приміщень, уже сьогодні збіжжя лежить, як і лежало в інші роки, на купках під відкритим небом і... загниває.

А загальний наслідок буде такий, що не буде збіжжя. Не буде, хоч Дося Шапула в'їзати снопи буде. Шапула буде в'їзати два рази стільки, як в'їже сьогодні. Буде пропадати врожай, буде гинути готовий хліб у лабіринтах хворої советської системи. Буде пропадати хліб на полі тому, що селянин нецікавлений його збором, бо і землі не його, і весь хліб забере держава. Не буде хліба тому, що він пропаде на довгому шляху важкої, безініціативної советської бюрократії...

"ТУЛА - ВСЮДИ"

(-с-). На заводі "Леніно́вська кузня" в Києві арештовано кілька робітників 10-го липня, у зв'язку з "Тулєю".

Під час обідньої перерви робітник К. читав статтю з "Правди" під заголовком: "Как торгуют в Туле", де говориться:

"В магазині для залізних продуктів я спитав продавця, чи має він сокири.

- Не знаю, як було до війни, - відповів він, - але після війни до нашого магазину не надійшла ще ні одна сокира.

На будинку № 1 артiлi "Тухутильпром" висить вивiска: "Торгiвля товарами широких потреб". А в цьому ж будиночку зовсiм порожньо. Продавець стоїть на дверях та засмалюється на сонцi.

- Де у вас товари широких потреб? - спитав я.

- Товар є, але він на складі, і його ніяк не доставляють.

В промислово-товарових і галантерейних магазинах централь-

ЗА САМОСТІЙНІСТЬ

ного ринку немає звичайної голки. Справді, в одному магазині продають голки, але вони такі малі, що неозброєним оком не спроможешся знайти, куди всилувати нитку, та й нитку для такої голки тяжко добрати. Ясно, що тільки з цієї причини ці голки залишаються в магазині..."

Прочитавши вголос це місце, робітники заводу "Ленінська Кузня" вибухли сміхом, і один із них сказав:

- "Тула є всюди".●

-eeeeeeeeee-

БЮРОКРАТІЯ, МОНОПОЛІСТИ І БРАКЕРИ

(-С-). Міністерство торгівлі РСФСР перевело в перші дні липня цього року перевірку товарів, які виробляються та розподіляються для місцевого населення. Наслідки цієї перевірки подаємо за "Правдою" ч. 173. Там написано:

"Бава Союзглавлегсбита здала для комерційної торгівлі суконки Барнаульської швейної фабрики. Суконки з чорного маркизету, шиті білими нитками, а суконки з оранжевими квітами - чорними нитками. Замість того, щоб поставити питання про притягнення винних до відповідальності, Союзглавлегсбит звернувся до міністерства торгівлі РСФСР з проханням примусити торговельні організації прийняти забраковані товари.

Трикотажні вироби на московській базі Союзглавлегсбита виявилися поганої якості, а сортамент їх - одноманітний...

Все це показує, що збутові організації промислових підприємств та їхні бази слабо борються за високу якість товарів. Більш того - вони ще погіршують якість товарів у процесі розподілу їх.

Численні збутові організації механічно засилають товари на місця, не рахуючися ні з потребами, ні з сезонами. Союзглавлегсбит і його бази часто планують відправку товарів для продажу сумарно, на рублі, не регулюють сортаменту товарів, що їх направляють у ту чи іншу область.

Чим пояснити, що в торговельну сітку попадають товари низької якості ?

Насамперед тим, що досі торговельні організації не ставлять достатніх вимог і спокійно дивляться на зивантажування виробів, які не відповідають стандартам, а тим самим допомагають виробництву товарів низької якості. Замість вимагати покарання тих, хто продукує товар низької якості, з тусією суворістю закону, торговельні організації часто проявляють лібералізм, приймають погані товари і пускають їх в обіг...

Главсбити промисловості та їхні торговельні бази не зв'язані з споживачами, відірвані від замовлень ринку, і тому добровільно чи примусово прикривають погану роботу промислових підприємств.

Скупчивши у себе основну масу товарів для продажу і, будучи свого роду монополістами, Главсбити та їхні торговельні бази перестали торгувати. По своїй суті вони перетворились на склади, звідки товари механічно відправляються в області, краї та республіки, не

враховуючи місцевих потреб і замовлень...

З усією строгістю стоїть закон про кадри завідувачів товарами, бракерів, сортуючих і відбірників. Пора перевести тих спеціалістів на базз, склади, магазини, поширити їхні права і підвищити відповідальність за саяги праці. Невідкладним завданням є підготівля нових кадрів товаровзнавців і бракерів у наших живих та середніх школах..."

Ствердження правильні, але непрагильні висновки.

Не бракери й товаровнавці змінять становище, але треба змінити большевицької системи. Треба, замість неї, такої системи, яка дбала би про потреби не партії, а народу, яка думала би не категоріями мертвої доктрини, а життя, треба господарської й прлітичної системи, де люди могли би свобідно продукувати та купувати.

-е-е-е-е-е-е-

ДЕКЛАРАЦІЯ ІНТЕРНАЦІОНАЛУ СВОБОДИ

Представники на еміґрації большевизмом поневолених народів, об'єднаних в Інтернаціоналі Свободи, Секція Схід, вважають своїм обов'язком скласти перед цілим світом культурним наступну декларацію:

Дня 8 травня 1947 р. світові пресові агенції подали офіційну вістку, що уряди ССРСР, Польщі та Чехословаччини заклчили договір, згідно з яким уряди вищезгаданих держав зобов'язуються до спільної акції проти "українських націоналістичних банд", які оперують на українській національній території.

Знаючи з досвіду наших власних національно-визвольних змагань облудні цілі, методи і практику большевицького режиму, а також фактичний стан в Україні, ми заявляємо:

1) - Від 1917 р. український нарід знаходиться в стані перманентної визвольної боротьби проти большевицької агресії за відбудову своєї власної незалежної Української Держави. В розгарі другої світової війни український нарід продовжував далі свою визвольну боротьбу як проти большевицької червоної армії та військ НКВД, як і проти гітлерівських дивізій СС-ів та Вермахту. Нині ці змагання набрали теж форм збройної повстанської боротьби. Це один із чергових збройних виявів суверенної волі українського народу скинути гвалтовне ярмо большевицької фіктивної "федерації ССРСР" та двигнути у власній самостійній Українській Державі свій народний, суверенний, від Москви незалежний, український уряд.

2) - Факт, що большевицький уряд змушений для успішного порятунку української визвольної боротьби заклчати міжнародній договір із своїми сателітами - свідчить про те,

а) що боротьба за відокремлення від Москви - це масовий народний рух, який має глибоке коріння серед найширших верств українського народу,

б) що ця боротьба знаходить живий відгомін серед широких народніх мас сусідніх держав - сателітів ССРСР.

3) - Визвольна боротьба українського народу є наявним символом

а) виставляючи перед світом визвольні змагання українського народу, як вияви "банд", здискредитувати їх перед усім світом, дискредитуючи тим самим ідею національно-визвольних змагань усіх поневолених большевизмом народів на теренах СРСР взагалі.

б) виставити собі перед світом алібі для переведення кримінальних, масових пацифікаційних акцій, з метою фізично здолати і зтопити в крові визвольні змагання так українського, як і всіх інших народів СРСР.

5) - Визвольна боротьба українського народу проти большевизму - є водночас боротьбою всіх інших народів проти большевизму. Тому ми солідаризуємося з визвольною боротьбою українського народу і заявляємо, що боротьба проти большевицького режиму - це питання міжнародного значення та історичної konieczности.

6) - Перед усім культурним світом ми складаємо наш солідарний і рішучий протест проти факту, що більшовицький режим демократичного СРСР уживає гармат і танків, як методів правління в так звано "добровільно" сфедерованій ССРСР.

7) - Ми звертаємо увагу всього світу, що тим самим, будучи сталим носієм кривавих антинародних акцій, більшовизм став міжнародною загрозою для мирного співжиття народів та світового миру взагалі. Тим самим антинародний режим більшовизму став проблемою міжнародного значення, для якої можлива тільки одна реальна розв'язка: - повне, швидке та рішуче усунення більшовицької тиранії спільними міжнародними силами світу!

Брюксель, у тразня 1947 р.

-0000000-

"Тріумф більшовиизму і Москви є нині в zenіті. Однак, їхні успіхи не мають підстав історичної довготривалості. Здорові верстви народів, що знаходяться під більшовицькою окупацією, стають на шлях нещадної збройної боротьби проти неї.

ФРОНТ ПОНЕВОЛЕНИХ МОСКВОЮ НАРОДІВ
ПОВІЛЬНО, АЛЕ РІШУЧЕ НАКРЕСЛЮЄТЬСЯ
В ПЛАНІ ПОЛІТИЧНИХ ТА ОПЕРАТИВНИХ
ДІЙ".

(З тез Жовтневої (1945 р.) Конференції СМ).